

Dinci-gericiliğin sıkılaştırmaya çalıştığı karanlık cendereyi kırmanın yolunu parlamento dışı sınıf ve kitle mücadelesinin devrimci eksende geliştirilmesi açabilir ancak.

Dinci-gerici kuşatmayı kırmak için; devrimci sınıf hareketi!

"Kukla başbakan" olması koşuluyla AKP'nin başına getirilen Ahmet Davutoğlu, "saray darbesi"yle tasfiye edildi. Davutoğlu'nun maruz kaldığı bu alçaltıcı tutum Tayyip Erdoğan'la müritleri arasındaki ilişkinin "despotla-uşakları" temeline dayandığını bir kez daha gözler önüne serdi. 14 yıldır "kullan at" taktiğini uygulayan dinci-şoven gerici odayı AKP, artık sadık müritleri de çöpe atıyor.

s.3

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 18
13 Mayıs 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

KÖLELİK DAYATMALARINA DİREN, ÖRGÜTLEN!

Kapitalist kriz ve çelişkilerin derinleştiği, işçi sınıfını hedef alan kapsamlı saldırıların gündemde olduğu, bunlarla birlikte mevzi ve sektörel direnişlerin giderek arttığı günümüz Türkiye'sinde; burjuvazinin ve onun adına hareket eden sendikal yapıların işçi sınıfını üzerindeki denetimini kırmak, sınıfın direnme iradesini açığa çıkarmak ve sınıf mevzilerini güçlendirmek günün en acil görevi olarak öne çıkmaktadır.

11

Soma Katliamı'nın 2. yıldönümü

13 Mayıs 2014'te bir avuç asalak sermaye grubunun daha fazla kâr hırsı sonucu Soma'da yaşanan işçi katliamının üzerinden 2 yıl geçti.

16

Kadın istihdam paketleri üzerine...

Kadın kimliğini aşağılayarak ikinci sınıf cins konumuna getiren ve bu konumu kullanan burjuvaziye karşı işçi kadınlar en önde mücadele etmelidir.

21

Ortadoğu'daki gelişmeler ve ilk sonuçları

Emperyalistler arası hegemonya savaşı yeni boyutlar kazanarak, her geçen gün daha da kızışıyor. Tüm emperyalist devletler Ortadoğu'da.

Hedef devrimci sınıf hareketi

s.9

Sınıf hareketi, önündeki engelleri fiili-meşru mücadele çizgisiyle aşacak!

s.12

Kölelik dayatmalarına diren, örgütlen!

BURJUVA DÜZENİN ÇARKI TEKLİYOR

İşçi sınıfına kölelik koşullarında yaşamayı dayatan yeni saldırı programları, parlamento sıralarında bir bir onaylanarak yasalaşiyor. Bu kapsamda son olarak Özel İstihdam Büroları'na dair düzenleme geçtiğimiz hafta meclisten geçti. Daha doğru bir ifadeyle, köle pazarları ve işçi simsarlığı yasal güvence altına alındı.

Sermayenin ajandasında çok daha kapsamlı ve yıkıcı başlıkların yer aldığı ise bir sır değil. Başta kıdem tazminatı hakkının gaspı olmak üzere; işçi sınıfının elinde kalan son kırıntı hakları da ortadan kaldırmayı amaçlayan bu saldırganlığın gerisinde ise, sermaye düzeninin ekonomik ve sosyal planda her geçen gün derinleşen kriz dinamikleri yer alıyor. Burjuvazi, gelinen süreçte sistemin tekleyen çarkını döndürmek için, işçi sınıfının sırtına inen kırbaç çok daha sert ve acımasızca kullanıyor. Dünya ölçeğinde derinleşen kriz koşullarında; kârını ve zenginliğini güvence altına almak için işçi sınıfının boğazına çok daha sıkı sarılıyor.

Fakat sermayenin tüm bu pervasızlığı ve kapsamlı saldırı programları gelinen yerde krizi yönetmek konusunda giderek yetersiz kalıyor, dahası saldırıların ağır yükü toplumsal yaşamda ciddi huzursuzluklara ve sosyal çelişkilerin derinleşmesine yol açıyor. Sermaye düzeninin içerisinde debelendiği kriz koşulları ve yarattığı sosyal çelişkiler TKİP V. Kongre Bildirisi'nde şu sözlerle özetleniyor: "Krizin ekonomik ve sosyal boyutları daha iyi bir görünüm sunmuyor. 'Sıcak para'ya ve dış borca endekslili kapitalist ekonomide sorunlar gitgide çoğalmaktadır. Kronik bütçe ve dış ticaret açıkları her zaman olduğu gibi katlanarak büyüyen dış borçlarla karşılanabilmektedir. Dış politika-

da yeni boyutlar kazanmış çöküntünün ekonomiye muhtemel ağır faturası, düzen çevrelerinde yakın geleceğe yönelik kaygıları ayrıca büyütülmektedir. Büyüyen işsizlik, artan yoksulluk, derinleşen gelir uçurumu (bir yanda sayısı artan dolar milyarderleri, öte yanda yoksulluk sınırı altında yaşayan otuz milyon insan!), ekonomik ve sosyal hakların sonu gelmeyen budanması ise, genel tabloyu sosyal kriz yönünden tamamlamaktadır."

İŞÇİ SINIFI ÖRGÜTSÜZLÜĞÜN VE DAĞINIKLIĞIN BEDELİNİ ÖDÜYOR

Sermaye düzeni, bu çok yönlü krizi hala yönetebiliyorsa, bunu büyük oranda işçi sınıfının örgütsüzlüğüne ve dağınıklığına borçludur. Zira işçi sınıfı ve emekçiler hoşnutsuz olmalarına rağmen örgütsüz oldukları için ekonomik krizin ağır bedelini ödemeye devam ediyor. Kimi mevzilerde önemli direnişler yaşansa da, hatta metal fırtınasında olduğu gibi sektörel ölçekte ciddi hareketler gelişse de, işçi sınıfının mevcut bilinç ve örgütlenme düzeyi sermayenin kapsamlı saldırılarını geri püskürtmeye yetmiyor. Özetle; işçi sınıfının örgütsüzlüğü, dağınıklığı ve sınıf bilincinden uzak olması, burjuvazi açısından krizin yarattığı ciddi sorunları yönetebilmenin imkanlarını çoğaltıyor, kapsamlı saldırılarını rahat bir şekilde hayata geçirmesini sağlıyor.

Tabi bu tablonun oluşmasında mevcut sendikal düzenin de önemli bir payı bulunuyor. Zira işçi sınıfını sermaye adına denetim altında tutan işbirlikçi, icazetçi sendikal yapılar olmasa, burjuvazinin bu denli kapsamlı saldırıları kolayından hayata geçirmesi mümkün olmazdı. Bunu tüm çıplaklığı ile metal fırtınası sürecinde ve sonrasında yaşanan Renault eylemlerinde gördük. Yıllardır tepesine çörek-

lenmiş olan işbirlikçi Türk Metal çetesini büyük bir direnişle söküp atan Renault işçileri, bu sayede kendi inisiyatiflerini açığa çıkardılar ve haftalarca direnebildiler. Hem de fiili-meşru bir eylem çizgisi üzerinden. Sonrasında ise, sermayenin ve devletin de özel çabalarıyla Birleşik Metal-İş ve Çelik-İş şahsında fabrikaya yerleşen eski sendikal düzenin, Renault işçilerinin nasıl da elini kolunu bağladığına tanıklık ettik. Özellikle asgari ücret sürecinde gündeme gelen eylemler ve akabinde yaşanan saldırılar, mevcut sendikal yapıların işçi sınıfının önünde ne denli bir engele döndüştüğünü gözler önüne serdi.

KÖLELİK DAYATMALARINA KARŞI SINIF MEVZİLERİNİ GÜÇLENDİRELİM

İşçi sınıfının mevcut örgütsüzlüğüne ve dağınıklığına son vermeden, başta sendikal bürokrasi olmak üzere önündeki engelleri yıkıp aşmadan sermayenin çok yönlü saldırılarını geri püskürtmek mümkün görünmüyor.

Bu nedenle, kapitalist kriz ve çelişkilerin derinleştiği, işçi sınıfını hedef alan kapsamlı saldırıların gündemde olduğu, bunlarla birlikte mevzi ve sektörel direnişlerin giderek arttığı günümüz Türkiye'sinde; burjuvazinin ve onun adına hareket eden sendikal yapıların işçi sınıfını üzerindeki denetimini kırmak, sınıfın direnme iradesini açığa çıkarmak ve sınıf mevzilerini güçlendirmek günün en acil görevi olarak öne çıkmaktadır.

Bunu başarmanın yolu ise, işçi sınıfı içerisinde her geçen gün olgunlaşan mücadeleye dinamikleri ile güçlü bağlar kurmaktan, söz konusu dinamikleri gündelik mücadele içerisinde devrimcileştirmek ve örgütlemekten geçiyor.

Kapitalist kriz ve çelişkilerin derinleştiği, işçi sınıfını hedef alan kapsamlı saldırıların gündemde olduğu, bunlarla birlikte mevzi ve sektörel direnişlerin giderek arttığı günümüz Türkiye'sinde; burjuvazinin ve onun adına hareket eden sendikal yapıların işçi sınıfını üzerindeki denetimini kırmak, sınıfın direnme iradesini açığa çıkarmak ve sınıf mevzilerini güçlendirmek günün en acil görevi olarak öne çıkmaktadır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/18 * 13 Mayıs 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Dinci-gerici kuşatmayı kırmak için

Devrimci sınıf ve kitle hareketi...

E. Bahri

"Kukla başbakan" olması koşuluyla AKP'nin başına getirilen Ahmet Davutoğlu, "saray darbesi"yle tasfiye edildi. Davutoğlu'nun maruz kaldığı bu alçaltıcı tutum Tayyip Erdoğan'la müritleri arasındaki ilişkinin "despotla-uşakları" temelinde dayandığını bir kez daha gözler önüne serdi. 14 yıldır "kullan at" taktiğini uygulayan dinci-şoven gericiilik odağı AKP, artık sadık müritleri de çöpe atıyor.

Bazı kişisel hırsları olsa da Ahmet Davutoğlu gerçekte biat etmiş bir kuklaydı. Hal böyleyken sadece bazı konularda Tayyip Erdoğan'la ayrı düştüğü için kovulması, AKP iktidarında mevki sahibi olmanın "emir kullarına mahsus" olduğunun ilanını aynı zamanda. Sermayenin hizmetindeki dinci iktidar, artık AKP şefinin saltanat özentili tek adam diktatörlüğüne doğru yol almaya odaklanmış durumda. Ancak bunu yaparken de kaba köleliği dayatan "kiralık işçi yasası"na bir gece yarısı meclisten geçirmeyi de ihmal etmiyor. Bu da rejimin imajını beş paralık eden dinci gericiliğe karşı burjuvazinin kayda değer bir tepki vermemesinin "sırrı"na açıklık getiriyor.

ASKERİ CUNTALAR YOLU DÜZLEDİ

Dinci-gericiliğin iktidara hakim olması, yetkileri elinde toplayan despotun atadığı başbakanı bile tetikçilerine yem edebilecek derecede pervasızlaşması, burjuva rejimin çivisinin çıktığını kanıtıyor. Rejimi bu noktaya getiren dinci akıma yolu düzleyen ise ordu. Zira ordu, emperyalistler ve burjuvazi tarafından toplumsal hareketi ezmeyle görevlendirilmişti.

Türkiye'nin ilerici-devrimci birikimini ezme için tezgahlanan 12 Mart ve 12 Eylül faşist darbeleri dinci-gericiliğin gelişip serpilmesine uygun toplumsal koşulları da hazırladı. 12 Mart darbesi toplumsal hareket dalgasının kabarmasını durduramayınca, emperyalistlerle Türk egemen sınıfları 12 Eylül faşist darbesini tezgahladılar. Darbenin ardından kurulan faşist cunta yönetimi ilerici-devrimci hareketle işçi sınıfına saldırırken, dinci-gericiliğe geniş bir alan açtı. İmam-hatip okullarının yaygınlaştırılması, Kuran kursları ağının oluşturulması, cemaat, tarikat gibi dinci yapıların teşvik edilmesi gibi adımlar atan faşist cunta, siyasal İslamcılarının gelişip güçlenmeleri için elinden geleni yaptı.

Sivas Katliamı'nda dincileri tetikçi olarak kullanan sermaye düzeni, 28 Şu-

Dinci-gericiliğin sıkılaştırmaya çalıştığı karanlık cendereyi kırmanın yolunu parlamento dışı sınıf ve kitle mücadelesinin devrimci ekseninde geliştirilmesi açabilir ancak. İlerici-devrimci hareketin hem '60'lı hem '70'li yıllardaki başarısı tam da bu sayede mümkün olmuştu.

bat "postmodern" darbesi gerçekleşene kadar şeriatçı cellatlarını da korudu. Bu aşamadan sonra siyasal İslamcı akımı kontrol etmeye çalışan rejim, Refah Partisi'ni böldürerek içinden AKP'yi çıkarttı. Emperyalistler, İsrail, siyonist lobi, TÜ-SİAD dahil Türk burjuvazisi tarafından desteklenen AKP'nin önü özel bir şekilde açıldı. Cemaatin tam işbirliği ile kurulan AKP hükümeti farklı güçleri, partileri, kurumları, figürleri kullanarak iktidara hakim olabildi. Sıra generalleri Silivri'ye kapatmaya geldiğinde, ilerici-devrimci harekete karşı darbeler gerçekleştiren ordu, kayda değer bir tepki ortaya koymakta aciz kaldı.

DINCI-GERICİLİĞİN "KULLAN AT" TAKTİĞİ

Burjuva siyaset arenasının iflase sürüklendiği bir dönemde sistemin imdadına yetişen AKP, seçim barajının sağladığı imkanları da istismar ederek tek başına hükümet kurdu. Dinci koalisyonun güç-

lenmesiyle iktidarı parça parça ele geçirmeye başladı ve rejim krizine yeni boyutlar kattı. Krizin ekonomik olduğu kadar siyasal, ideolojik olduğu kadar kültürel boyutları da var.

İktidarı ele geçirme amacını farklı dönemlerde dillendiren AKP ne özgüven, ne kadrosal birikim, ne liderlik alanında yeterliydi. Sahte vaatler ve geliştirdiği argümanlarla farklı kesimleri yedekleme taktiğine başvuran dinci-gericilik bu konuda umduğundan da başarılı oldu. Kullanım süresi dolanları çöpe atıp yenilerine çengel atan dinci gericiliğin ipine sarılanlar listesine son eklenen Doğu Perinçek'le Vatan Partisi oldu.

İktidar ve rant kaynaklarını ele geçirmeye dayalı AKP-Fethullah Cemaati ittifakı, ganimet paylaşımı başlayınca çatladı. Haziran Direnişi'nin büyüttüğü çatlak kopuşla sonuçlandı. Fethullah Gülen'e peygamber payesi biçenler, rant kavgasına tutuşunca Fethullah Terör Örgütü (FETÖ) diye bir şey icat ettiler. Peygamber teröristbaşı, "hizmet hareketi" ise

FETÖ oldu onların dilinde.

AKP'nin ağına ilk düşen sol kılıklı liberaller oldu. Askeri vesayete son verme, AB uyum süreci gibi vaatlere tav olan liberal yazar-çizer takımı dinci-gericilik için bulunmaz nimetti. Vizyona yerleştirdiği bu avanak takımını tepe tepe kullanan AKP, kullanım süreleri dolunca aşağılayarak mevkilerinden kovdu. Bu alçaltıcı muameleden dolayı izzet-i nefisleri incinen liberaller Tayyip Erdoğan'la AKP'sine etmedik laf bırakmadılar. Bugünlerde saraya hitaben "ey diktatör, bu ülkeyi sana teslim etmeyeceğiz" naraları atsalar da diktatöre sundukları hizmeti tarih çoktan kaydetti.

Ergenekon davası, ardından cuntacıları yargılayacağız söylemine dayalı propaganda yapan AKP, bu defa umutsuz solcuları peşine takmaya muvaffak oldu. Anayasa referandumunu "cuntacıları yargılayacağız" söylemiyle gündeme getiren dinci-gericilik, "yetmez ama evet" diye bir safsata ortaya atarak akıl tutulmasına uğramış solcuları da peşin-

den sürükledi. Bu utanç verici duruma düşen umutsuz solculara göre, sistemi değişime uğratan AKP'nin kuracağı yeni Türkiye "demokratik" olmak zorundaymış. "AKP demokrasisi" ikliminde keyif sürmeyi hayal eden sığılık abidesi solcular, dinci-faşist polis devletinin tahkim edilmesini izlerken derin bir hayal kırıklığı yaşadılar.

Dinci-gericiliğin kullandığı en etkili güç Kürt hareketi oldu. "Kürt açılımı", "Oslo süreci", "Barış süreci/çözüm süreci" gibi söylemlerle PKK'nin İmralı'daki lideri Abdullah Öcalan'la pazarlığa oturan AKP iktidarı, Kürt hareketini yıllarca oyaladı. Seçim öncesi süreçlerde ateşkes ilan eden PKK, AKP'nin oylarını arttırmada önemli bir rol oynadı. Kürt hareketi bu süreçlerden bazı faydalar sağlasa da, dinci-gerici iktidar tarafından hoyratça kullanıldı. Nitekim "AKP beni defalarca aldattı" diye yakınan Abdullah Öcalan da bu durumu teyit etmişti. Dinci iktidar Haziran Direnişi ve 17-25 Aralık rüşvet/yolsuzluk skandalı patlak verdiğinde Kürt hareketinin desteğine özellikle ihtiyaç duymuş, istediğini de almıştı. Dolmabahçe seremonisinin hemen ardından masayı tekmeleyen Tayyip Erdoğan, meydanlarda attığı nutuklarla kirli savaş sürecini başlatmıştı. Dinci iktidardan çözüm beklenirken, '90'lı yılları aşan vahşette bir kirli savaşla yüz yüze kalındı.

"Kullan at" taktiğinin kurbanı olan bazı solcu eskisi yazar, sanatçı, müzisyenler de oldu. AKP'nin koltuk değneği işlevi gören MHP ise 14 yıldan beri bu uğursuz rolünü oynuyor. Cemaatle kavga eden, liberalleri kovan, umutsuz solcuları hayal kırıklığına uğratan dinci iktidar, barış uman Kürt halkına kural tanımayan vahşi bir savaşla karşılık verdi. Kürt halkına savaş ilanı Perinçekçi Vatan Partisi ile bazı "ulusal solcu"ların AKP kuyruğuna takılmalarına vesile oldu. Bu sonuncular, yıllardan beri varlıklarını "cumhuriyetin değerlerini savunmak, laikliğe sahip çıkmak, aydınlanmanın kazanımlarını korumak" gibi söylemlere dayandırdı. Laikliğin son kalıntılarını silip süpürdüğü aşamada dinci iktidarın peşine takılan bu kesimlerin utancı önceki kuyrukçulardan da büyüktür. Diğerleri dinci-gericilikten medet umarken, bunların AKP kuyrukçuluğunun nedeni ırkçı-şovenizmin batağına saplanmış olmalarıdır. Geçerken belirtelim ki, ana muhalefet partisi CHP

de tüm "keskin" AKP karşıtı söylemlerine rağmen, kirli savaş konusunda dinci-gericiliğin yedeğine düşmektedir. Bu rezaleterin son örneği zorbalığın meclise taşındığı dokunulmazlıkla ilgili komisyon çalışmalarında sergilendi. Kendi ayağına kurşun sıkmak pahasına da olsa CHP MHP ile AKP'nin kuyruğuna takıldı.

BURJUVA "MUHALEFETİN" DİNCİ-GERİCİLİKLE İMTİHANI

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi AKP muhteris bir saltanat hevesi ile siyasal İslamcılarının projesinden ibaret değil. Hem emperyalist merkezlerin hem siyonist İsrail'in hem Türk burjuvazisinin destekleriyle işbaşına getirildi. Sınırları aşan dincileştirme ve saltanat heveslerinden dolayı ABD, İsrail ve TÜSİAD nezdinde Tayyip Erdoğan'ın itibarının son dönemde yerlerde sürünmesi bu gerçeği değiştirmiyor. Zaten burjuvaziyle emperyalistlerin dinci-gericilikle değil, Tayyip Erdoğan'la sorunları.

Burjuvazinin siyasal alandaki en gerici temsilcisi olan dinci-gerici akıma muhalefet eden sağ veya sol liberaller, ulusalcılar, solcu cemaatler, bazı güçler hep oldu. Bu kesimlerin hiçbiri dinci-gericiliğe karşı tutarlı bir muhalefet çizgisi izleyemedi. AB'ye uyum süreci, derin devleti ortadan kaldırma, cuntacıları yargılama, barış süreci konularında de-

magoji kampanyaları organize eden AKP iktidarı bu kesimleri belli dönemlerde kullanmayı ya da yedeklemeyi başardı. Bu kesimlerin muhalefeti dinci gericiliğe karşı ilkeli bir duruştan kaynaklanmadı. Ya bizzat dinci iktidar tarafından kullanılıp atıldılar ya da beklentileri konusunda hayal kırıklığına uğradıklarında muhalefet etmeye başladılar.

Bu kesimlerin AKP'nin 14 yıllık süreciyle imtihanlarına bakıldığında ne kadar sığ ve dinci-gericiliği kavramaktan aciz oldukları anlaşılır. "Yetmez ama evet" diyen umutsuz solculardan ulusalcılara, liberallerden Kürt hareketine, tümü için benzer bir kavrayış sınırlılığı ve ilkeli tutum alıştan yoksunluk söz konusudur. Bu tablo ufku düzen içi sınırların ötesini göremeyenlerin hem olayları yerli yerine oturtma hem ilkeli/tutarlı bir tutum alma konusunda sorunlu olduklarını kanıtıyor. Dinci-gericilikle imtihanlarındaki başarısızlık da bu sorunlardan kaynaklanıyor.

BOĞUCU GERİCİ KUŞATMAYI KIRMAK İÇİN DEVRİMCİ SINIF VE KİTLE HAREKETİ

Haziran Direnişi'nin ardından daha da yaygınlaşan AKP iktidarı karşıtı bir muhalefet var. Dinci-gericilik vagonuna son dönemde atlayan, Kürt halkına düşmanlıkla malul ırkçı Perinçekçi parti

dışında kalan güçler artık AKP karşıtlığında birleşiyor. Yaygınlığına rağmen bu muhalefetin zayıf olması hem düzen içi bir programa dayanması hem parlamenter alana sıkışmasından kaynaklanıyor. 7 Haziran seçimlerinin ardından oluşan iyimser havanın 1 Kasım seçimlerinde ortaya çıkan tablo karşısında buharlaşması, dinci-gericiliğe karşı parlamenter eksensiz mücadelenin açmazlarını ortaya koyuyor.

Dinci-gericiliğin sıkılaştırmaya çalıştığı karanlık cendereyi kırmanın yolunu parlamento dışı sınıf ve kitle mücadelesinin devrimci ekseninde geliştirilmesi açılabılır ancak. İlerici-devrimci hareketin hem '60'lı hem '70'li yıllardaki başarısı tam da bu sayede mümkün olmuştu. AKP iktidarının koyulaştırdığı karanlık cendereyi yıkmak için de, merkezinde işçi sınıfının olduğu devrimci bir kitle hareketinin geliştirilmesi şarttır. Sınıf devrimcileri 2012 yılında bu konudaki devrimci perspektifi şöyle formüle etmişlerdi:

"Bugünün Türkiye'sinde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütmek ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmenin bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. 'Ulusal cumhuriyet' ya da 'demokratik cumhuriyet' projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici ütopyalardır." (TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Kasım 2012)

Terolar'da Alevilerin direnişine polis saldırısı

Maraş'ın Terolar bölgesinde mülteci kampı adı altında yapılmak istenen IŞİD kampına karşı Alevi emekçilerin direnişi sürüyor.

7 Mayıs'ta sabah saatlerinde bölgedeki direnişle dayanışmaya gelen yüzlerce kişi jandarma tarafından engellendi ve alana girişlerine izin verilmedi. Terolar Cemevi önünden

kampın yapıldığı alana yürümek isteyen kadınlara da jandarma saldırı. Saldırıya rağmen direnişini sürdüren kitleye TOMA tarafından tazyikli su sıkıldı.

Cemevi önündeki çadırdaki toplanan direnişçiler, polis ve jandarma tarafından kuşatıldı. Zırhlı araçlarla gelen ve direnişin sonlandırılması

yönünde anonslar yapan polis ve jandarmaya tepki gösterildi. Bir süre sonra polis ve jandarma saldırısı yeniden başladı. Tazyikli suyla yapılan saldırıda çadırların sökülmesine tepki gösteren Alevi emekçiler, direniş çadırlarını kendileri ateşe verdiler. Gerginlik bir süre daha devam ederken, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Hırsızlık ve yolsuzluğun kaynağı kapitalizme karşı mücadeleye!

Gazeteport'ta yayınlanan haber gündeme bomba gibi düştü. AKP medyası haberi oto sansüre tabi tuttu. Sansüre rağmen "Panama Belgeleri"nde AKP şefine yakın kapitalistlere ilişkin belgeler çuvala sığmadı.

DİNCİ PARTİ İLE GÖBEK BAĞI OLAN KAPİTALİSTLER!

Belgelerde adı geçen kapitalistlerden biri Fettah Tamince. Tamince; "Erdoğan'ın adamı mıyım, evet adamıyım. Tanıyınca aşık oldum" diyerek en yarıdakçı kapitalist ünvanını açık ara ele geçirmişti. Sözde "vatan-millet sevdalısı" Tamince'nin aslında sermayesini büyütmenin dışında bir amacı olmadığı Panama belgeleriyle somutlandı. Tamince'nin off-shore hesabı bulunduğu, bu hesap sayesinde vergi derdinden kurtulduğu ortaya çıktı.

AKP'nin ebedi şefi Tayyip Erdoğan'ın çocuklarına burs veren kapitalist olarak adını duyuran Remzi Gür'ün de Panama belgelerinde adı geçiyor. Remzi Gür "Excel Enerji" isimli firmayla birlikte İsviçre adresiyle Panama belgelerinde yer alıyor.

İnşaat sektöründe ismi geçen en büyük kapitalistlerden biri olan Ali Ağaoğlu'nun da off-shore hesabına sahip olduğu belgelerde yer aldı. Ali Ağaoğlu AKP iktidarı sayesinde servetine servet katmıştı. 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonunda gözaltına alınıp, AKP iktidarının açık müdahalesiyle aklanmıştı. Ağaoğlu, Myebon Limited adıyla var olan şirketle bağlantılı olarak vergi ödemedi kazanç elde eden kapitalistler arasına adını yazdırmış.

AKP iktidarının ve şefinin koruması ve inayetiyle büyük kazanç elde eden Mehmet Cengiz adlı kapitalistin de ismi Panama belgelerinde yer alıyor. Panama belgelerine göre Mehmet Cengiz hesabını Türkiye kaynaklı açtırmadı. Kendini İsviçre merkezli bir iş adamı olarak gösterdi. Cengiz, Bonito International isimli şirketle bağlantılı olarak 1999'dan 2006'ya kadar vergisiz kazanç elde etti.

Panama belgelerinde Çalık grubu da yer alıyor. Belgeler Çalık grubunun birçok

off-shore hesabı bulunduğu gerçeğini ortaya seriyor. Çalık grubunun bir dönem CEO'lüğünü yapan, Tayyip Erdoğan'ın damadı ve Enerji Bakanı unvanlarını elinde bulunduran Beraat Albayrak'ın ismi de Panama belgelerinde yer alıyor. Panama belgelerinde Ahmet Çalık'a ait Çalık Enerji'nin ise Meet Continent Limited isimli paravan şirketle iş tuttuğu ayrıntılı olarak açıklanıyor. Çalık Enerji, Meet Continent Limited adlı şirketin Panama'daki hesaplarını 2002 ve 2003'te kullandığı ve böylece Çalık Enerji'nin Panama'da açtığı hesabın Çin merkezli olduğu gerçeği de doğrulanmış oldu.

Panama belgelerinde Torun Corporation adlı şirketin kirli icraatları da yer alıyor. Torun Corporation Tayyip Erdoğan'a yakın Aziz Torun'un başkan olduğu Torunlar Holding'e bağlı bir şirkettir. Şirket Britanya Virjin Adalarında kurulmuş. Off-shore Hesapları 2001 ile 2015 yılları arasında aktif olarak kullanılmış.

AKP iktidarının özelde de Tayyip Erdoğan'ın özel ilgisine mazhar olan Altınbaş Holding'in de adı belgeler arasında. Holdingin önde gelen kapitalistleri içinde yer alan Nusret Altınbaş, Ali Altınbaş, İnan Altınbaş, Sofu Altınbaş, Hüseyin Altınbaş, Vakkas Altınbaş ve Altınbaş Petrol ve Ticaret Anonim Şirketi hesaplarının kanıtı olan belgeler tek tek ortaya konmuş. Belgelere göre Altınbaşların şirketleri İsviçre'de ve Tayvan'da görünüyor. Hesaplar 2015 yılına kadar aktif olarak kullanılmış. İşlemleri ise paravan şirketler olan Carlsburg Maritime ve Ji He Road şirketleri üzerinden gerçekleştirilmiş.

Panama belgelerinde bir diğer dikkat çeken kapitalist holding Zorlu Holding. Belgelerde Olgun Zorlu, Mehmet Emre Zorlu, Zorlu Enerji Elektrik Üretim AŞ ve Zorlu Holding Anonim Şirketi hesaplarının Liechtenstein adresli Akara Landstrasse şirketi aracılığı ile gerçekleştirildiğine dair belgelerin ayrıntılı dökümü yapılmış.

Panama belgelerinde bir diğer dikkat çeken kapitalist holding Zorlu Holding. Belgelerde Olgun Zorlu, Mehmet Emre Zorlu, Zorlu Enerji Elektrik Üretim AŞ ve Zorlu Holding Anonim Şirketi hesaplarının Liechtenstein adresli Akara Landstrasse şirketi aracılığı ile gerçekleştirildiğine dair belgelerin ayrıntılı dökümü yapılmış.

YOLSUZLUK VE HIRSIZLIK BECERİSİNİN GÖSTERGESİ

Ortalığa saçılan tüm bu belgeler Türk

burjuvazisinin yolsuzluk ve hırsızlık konusundaki becerisinin açık göstergesidir. Kapitalizmin egemen olduğu Türkiye'nin kaymağını yiyen kodamanlar için kâr her şeyin başı ve sonudur. Kâr için yapılan her şey meşrudur. Doğası gereği böyle bir düzenin adı olsa yolsuzluk ve hırsızlık düzeni olur.

Özellikle AKP'nin desteğini arkasında hisseden holdingler yolsuzlukta ve hırsızlıkta hiçbir kural tanımama tutumu içinde oldular. 17-25 Aralık'ta ortalığa saçılan yolsuzluk belgeleri, ya da Panama belgelerine yansıyan yolsuzluğun fotoğrafı genel gidişattan bir sapma, ya da yoldan çıkmış tek tek kapitalistlerin eseri değildir. Kapitalizmin doğasında hırsızlık, yolsuzluk vb. melanetler vardır.

Panama belgeleri Türk burjuvazisinin kâr için, rakibini alt etmek için her türden kirli araca ve yöntemlere sarıldığını gösteren son örnektir. AKP iktidarının gözde kapitalistlerinin, holdinglerinin de içinde yer aldığı kodamanlar, rakiplerinden bir adım önde olmak için giderlerini azaltmak için vergiyi az ödemenin yolu olan off-shore hesaplarına dört elle sarılmışlardır.

Dinci partiye ve ebedi şefine, şakşakçılık yapan "dini bütün" kapitalistlerin tümü yolsuzluğu, hırsızlığı, kayıt dışılığı en büyük günah sayarlar. Görüntüde harama el uzatmayan "dini bütün hayırsever kapitalistler" gerçekte kâr uğruna tüm kirli silahları kullanırlar. Örneğin hala Türkiye'de işçilerin yüzde 37'si sigortasız çalıştırılıyor.

Dinci partinin ekâbirleri ve özellikle de ebedi şefi Erdoğan sık sık yolsuzluk karşıtı konuşmalar yaptılar. 17-25 Ara-

lık yolsuzluk operasyonu sonrasında bu konuşmaları da yapmaz oldular. Tüm bu gelişmeler Türkiye kapitalizminin, burjuva siyasetçilerinin boğazlarına kadar yolsuzluğa battığının açık göstergesidir.

Yolsuzluk ve hırsızlık sorunu sadece AKP iktidarı ve Türkiye kapitalizmine daraltılmayacak kadar geniş ölçekte. Kapitalizmin doğasıyla ilgilidir. Zira kapitalistler kendi aralarındaki rekabette bir adım öne geçmek ve daha fazla artı değer elde etmek için emek hırsızlığında sınır tanımazlar. Tam da bu emek hırsızlığı, daha doğrusu karşılığı ödenmemiş işçi emeğinin adı olan artı değeri büyütürken servetlerine servet katarlar.

HIRSIZLIK VE YOLSUZLUĞUN SON BULDUĞU DÜZEN İÇİN....

Yolsuzluk ve hırsızlığın kaynağı kapitalizm sadece Türkiye'de değil, dünyada da insanlığı felakete sürüklüyor. Bunun için dünyada yaklaşık üç milyar insan iki doların altında bir gelirle günlük yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Bunun için dünya nüfusunun yüzde kırkını oluşturan bu kitle toplam gelirlerin sadece ve sadece yüzde beşi ile yetinmek zorunda bırakılıyor. Bunun için dünyanın en zengin on kapitalisti, dünya gelirinin yüzde elli dördüne el koyuyor. Bunun için yaklaşık bir milyar insan yatağa aç giriyor, bir buçuk milyar insan ise bir bardak temiz su bulamıyor. Bunun için dünyadaki işsiz sayısı iki buçuk milyarı aşiyor.

Yolsuzluk ve hırsızlıkların ortaya çıkması önemlidir. Ancak daha önemlisi yolsuzluğun, hırsızlığın ve tüm melanetlerin kaynağı olan kapitalizme karşı mücadelelenin gelişmesidir.

AKP'nin savaş politikaları, kirli hesapları ve sonuçları

D. Yusuf

Mülteciler sorunu, Türkiye'nin en önemli ve yakıcı sorunlarından biri olmaya ve gündemdeki yerini korumaya devam ediyor.

Bugün yeniden bir insanlık dramına dönüşen bu sorunun tek sorumlusu elbette ki AKP iktidarı ve onun başında durduğu Türk sermaye devleti değildir. Sorunun esas sorumluları Ortadoğu'yu bir savaş coğrafyası haline getiren başta ABD olmak üzere emperyalist büyük devletlerdir. Milyonlarca insanın yerlerini yurtlarını terk edip can havliyle Türkiye sınırlarına yığılması da işte bu güçlerin tümüyle kirli ve karanlık çıkarları için çıkartılan emperyalist ve gerici nitelikli savaşların sonucudur. Fakat bu sorunun yaratılmasında Türk sermaye devleti dünden bugüne çok ama çok özel bir rol oynamıştır. Bu nedenledir ki söz konusu bu insanlık dramında Türk sermaye devleti de en az emperyalist efendileri kadar suçlu ve sorumludur.

EMPERYALİZMİN SURİYE'YE DOLAYLI MÜDAHALESİ, SERMAYE DEVLETİNİN ÖZEL ROLÜ VE YIKICI SONUÇLARI

ABD ve onun öncülüğündeki emperyalist koalisyon Suriye'ye doğrudan müdahale edemeyince, vekalet savaşlarını gündeme koydular. Dünyanın çok çeşitli coğrafyalarında (örneğin Afganistan, Kosova, Pakistan, Ukrayna ve Libya) çağdışı çeteleri devreye soktular. Daha önce kullandıkları El Kaide kirli silahı yetmedi ki bu kez IŞİD adlı bir ölüm makinesini yaratıp, Suriye ve tüm bölge halklarının başına bela ettiler. IŞİD adlı cinayet çetesi emperyalist güçlerin desteği ile sadece Suriye'yi değil, bir ucu da Irak'a uzanan geniş bir coğrafyayı kendi kirli, kuralısız, karanlık ve kanlı savaşının alanı haline getirdi. Her yerde ölüm ve yıkım kustu. Bunun son derce yıkıcı ve yakıcı sonuçları oldu. Suriye kısa sürede harabeye döndü.

Bu yıkıcı savaşın kaçınılmaz sonuçlarından biri milyonlarca insanın yerlerini yurtlarını terk ederek Türkiye sınırına yığılması oldu. Sermaye devleti ilk aşamada bu mülteci akınına kucak açtı. Sınır kent ve kasabalarında barındırdı. Bu kent ve kasabalar bir anda mültecilerin barındığı birer çadır kente dönüştü. Hiç kuşkusuz sermaye devleti tüm bunları iddia ettiği gibi insani nedenlerle ya da insan sever bir devlet olduğu için yapmadı. Tam tersine, o da milyonlarca insanın zorunlu bu göçünden sorumluydu ve en az emperyalist efendileri kadar suçluydu.

Dolayısıyla sermaye devletinin bir kısım mülteciye kucak açması, Suriye'ye dolaysız bir müdahaleye bahane yaratmak gibi kirli bir hesabın ifadesiydi.

Dahası AKP iktidarı ve sermaye devleti Suriye'nin tüketici bir iç savaşın içine itilmesinde, tarihi kentler de dahil her yerin harabeye çevrilmesinde ve nihayet IŞİD gibi kirli bir silahın yaratılmasında çok önemli rol oynadı. Sınırlarını onların geçişlerine açtı. Sınır kentlerini onların deyim uygunsu konaklama ve lojistik destek merkezleri haline getirdi. Eğitti, silahlandırdı. Yaralıları tedavi etti. Gerekli zaman tetikçi olarak kullandı vb. vb.

Bu çağdışı cinayet aygıtının tetikçisi olduğu en kanlı icraatları ise Kürt halkına dönük olanlardır. Sermaye devletinin Suriye politikasının iflasının en somut örneği Rojava'daki fiili özerk oluşumdur. Türk sermaye devleti başından itibaren Kürt halkının burada ortaya koyduğu iradeyi tanımamış, her daim düşmanca davranmıştır. Dolaylı dolaysız pek çok saldırının boy hedefi yapmıştır. IŞİD ile sermaye devletinin ortak yapımı olan Kobanê işgali bunun en akılda kalan örneğidir. Şengal katliamı bir diğer örneğidir.

AKP ve sermaye devleti adeta mecbur ve mahkum olduğu, son dönemlerde ise iyiden iyiye AKP iktidarının bir varlık yokluk gerekçesi haline gelen savaş politikaları nedeniyle, başından itibaren IŞİD ve benzeri çetelerle fazlasıyla iç içeydi ve çok yoğun bir mesai içinde oldu. Toplumun tepkisini çeken ve zaman zaman sermaye devletini uluslararası platformlarda da zor durumda bırakan bu kirli ve karanlık ilişkiyi gizleme ihtiyacı vardı, o da bunu yaptı. Bu cinayet çetelerini savaş mağduru yalanı ile mülteci kamplarına yerleştirdi. Böylece türlü provokasyonlar yapmaları, kundaklamalara başvurmaları, sınırlardan sızarak cinayet işlemlerini kolaylaştırmış oluyordu. Demek oluyor ki mülteci kampları kendi hesabına iş gören bu cinayet çeteleri ve kanlı icraatlarının bir örtüsü olarak da kullanılmıştır. Reyhanlı'daki bombalama eylemi de Suruç katliamı da işte bu iç içeliğin, bunun sağladığı kolaylığın

ve inkardan gelinemez suç ortaklığının örneğidir.

AKP'NİN YENİ KIRLI HESAPLARI VE KANLI HEDEFLERİ

AKP yaşadığı tüm iflaslara karşın bunun en somut örneği olan Suriye politikasından vazgeçmiyor. Suriye'ye dönük savaş çığırtkanlığında ısrar ediyor. Rusya'nın havadan bombalama operasyonlarına, Suriye rejiminin ve en çok da YPG'nin vurduğu ağır darbelere karşı IŞİD, El Nusra, Ahrar'u Şam çeteleri durmuyor. Kanlı icraatlarına devam ediyorlar. Sadece Irak ve Suriye'de değil, şimdi Türkiye de dahil her yerdeler. Türk özel timleri ve polislerinin, karanlık bir çete örgütlenmesi olan Esedullah Timi'nin yeleklerini giymiş ve silahlarını kuşanmış olarak Kürtleri katlediyorlar. Şimdi Cizre, Sur, Nusaybin, Silopi, Yüksekova, Şırnak ve İdil'deler. Demek oluyor ki, tüm iddiaların tersine, Türk sermaye devleti ile IŞİD ve diğer çetelerin iç içeliği ve kirli ilişkileri de devam ediyor.

Dur durak bilmeyen Suriye'deki kanlı iç savaş hız kazandıkça ve IŞİD ve benzeri çetelerin saldırıları daha vahşi boyutlar kazandıkça, Türkiye sınırına sığınan mülteci sayısı misliyle artmaktadır. Tam da bu nedenlerledir ki Türkiye'deki mülteci sorunu günümüzde çok daha yakıcı bir sorun haline gelmiştir. Düne kadar Hatay, Kilis, Antep, Urfa ve Adıyaman gibi kimi kentlerin sorunu olan mülteciler sorunu, Türk sermaye devletinin savaş politikalarında ısrar etmesi ve Kürt halkına dönük bir toplu cezalandırma, deyim yerindeyse bir toplu imhaya dönüşen savaşı daha da derinleştirip, giderek bir iç savaş tetikleme üzere Türkiye'nin metropollerine doğru yayması nedeniyle, bugün daha farklı boyutlar kazanmış ve daha da büyümüştür.

Sayıları habire artan mülteciler sınır kasaba ve kentlerine sığmaz hale geliyor. Türk sermaye devleti Suriyeli milyonlarca mülteciyi Avrupa, onun adına da Almanya ile pazarlıklar karşılığında topraklarında barındırma sözü vermiş, kirli ve karanlık pazarlıkların sonucunda ve

milyar avrolar karşılığında son derce kirli anlaşmalar yapmıştır. Bu kirli ve karanlık devlet, bir yandan kendisinin de suç ortağı olduğu savaşların mağdurları olan bu yoksul ve çaresiz insanları "Kayserili kurnazlığı" ile pazarlayıp satarken, bir yandan da onlar üzerinden kirli hesaplar yapmakta, onları bu kirli hesap ve planlarının örtüsü olarak kullanmak istemektedir. Mümkünse kendi kanlı icraatları için tetikçi olarak kullanmayı düşünmektedir.

Bunun en somut örneği ise bir kısım mültecinin, Alevi nüfusun bulunduğu Maraş'ın Pazarcık ilçesi Terolar Köyü yakınlarına yerleştirilmesi planıdır. Hiç kuşkusuz diğerleri gibi bu girişimin de insani nedenleri bulunmamaktadır. Mülteciler sorunu Türk sermaye devleti için sadece ve sadece bir istismar aracıdır. Sorumlusu ve suç ortağı olduğu Suriye'deki kanlı iç savaşın mağduru bu insanların acıları ve yaşadıkları ağır travmalar AKP gericiliğini ve sermaye devletini zerrece ilgilenmemektedir. AKP ve sermaye devleti onları gerektiğinde başvurmakta sakınca görmeyeceği bir iç savaşın malzemesi, daha doğrusu bu yönlü bir kirli planın örtüsü yapmak istemektedir. Dolayısıyla "Mültecilerle Alevi halkı kucaklaştırmıyoruz" şeklindeki açıklamaları aşağılık bir yalandan ibarettir.

SON SÖZ YERİNE

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin marifeti ile Ortadoğu boydan boya tam bir savaş coğrafyasına dönüştürülmüştür. Emperyalizm bölgedeki varlığını ve egemenliğini sürdürdükçe, en başta her türlü gericiliğin kalesi olan Türk sermaye devleti olmak üzere bölgedeki çağdışı kanlı diktatörlükler varlığını korudukça, Türk, Kürt, Fars, Alevi, Ezidi ve Sünnî'si ile bu coğrafyanın kardeş halkları tarifsiz acılar çekmeye ve büyük yıkımlar yaşamaya devam edeceklerdir. Halepçe'ler, Şengal'ler, Kobanê ve Maraş'lar gündem olacak, Terolar köylülerinin çığılığı hiç susmayacaktır.

Bölge işçi sınıfının ve tüm kardeş halklarının tam ve samimi kader birliğinin ifadesi birleşik bir devrimle ABD, AB ve Rusya'sı ile tüm emperyalistlerin Ortadoğu'dan kovulması, işbirlikçisi devletlerin yıkılması, Türkiye, Kürdistan ve tüm bir Ortadoğu'nun sömürüden ve savaşlardan arındırılmış, özgür ve eşit sosyalist cumhuriyetler halinde bir arada yaşayacakları bir kardeş halklar coğrafyasına dönüşmesi, yegane çözüm adresi olmaya devam ediyor.

Emperyalizm bölgedeki egemenliğini sürdürdükçe, bölgedeki çağdışı kanlı diktatörlükler varlığını korudukça, bu coğrafyanın kardeş halkları tarifsiz acılar çekmeye ve büyük yıkımlar yaşamaya devam edeceklerdir.

Kilis'i fırsata çeviriyorlar!

H. Eylül

İçerde ve dışarıda sürdürülen politika ile Kilis, yaşanacakların acılı bir habercisinden başka bir şey değil. Kilis'teki ölümleri engellemeyenler, dahası neden olanlar süreci fırsata çevirmek istiyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca Suriye'nin IŞİD kontrolünde olan bölgelerinden hemen her gün Kilis'e yönelik füze saldırısı gerçekleştirildi. Saldırıları sonucu onlarca insan hayatını kaybederken, gerçek bilgiler devlet tarafından hep hasıraltı edilme istendi.

IŞİD'in Kilis'i hedef almasına kadar gelen yolun başında, Türkiye'nin Suriye politikası yer alıyor. Her ne kadar saldırılar onlarca insanın ölmesine ve yaralanmasına yol açsa da tüm bunların Türk devleti tarafından nasıl değerlendirildiği sürecin başka bir boyutunu oluşturuyor. Hemen her gün Kilis'e bir bomba düşerken mümkün merteye IŞİD canilerinin adını anmadan yaşananlar olağan bir şeymiş gibi "roket düştü" diyenler, dâhiyane bir kafayla yerçekimini tespit edenler için asıl tehlike ise Kilis halkının tepkisi oldu. Valiliğe yürümek isteyenlerin polisleri TOMA'lı, gazlı saldırısına uğradı.

Bölge halkları için tehlikenin bir tarafını Türkiye'nin bu durumu fırsat bilerek

Suriye'de sürmekte olan savaşa dahil olma politikası oluşturuyor. Sonuç olarak daha önce ses kayıtlarından öğrendiğimiz sınırın öte tarafından bu tarafına atılacak bombalar senaryosu bir şekilde hayata geçmiş oldu. Şam'da bir Emevi camisinde namaz kılamayanların Suriye politikası, gün geçtikçe Türkiye'yi Suriye haline getiriyor. Anlaşılan o ki emellerine Suriye'de olmazsa bile Türkiye'deki bir Emevi camisinde namaz kılarak ulaşacaklar.

Emperyalistler ve işbirlikçileri için kanlı bir satranç tahtası olan Ortadoğu'da yapılan her hamle beraberinde yeni yıkımlar, yeni acılar getiriyor. Halkların çektiği acılar katlanarak büyüyor. Ne kadar arzulasa da Türk sermaye devletinin kendi amaçlarını hayata geçirmek için Suriye'ye yönelik bir adım dahi atmayacağı ortada. Kilis üzerinden ortaya çıkan durumu, Suriye topraklarında kendi hamlelerini yapmak için değerlendirmek istedikleri ise biliniyor.

Emperyalizmin çıkarlarıyla örtüştüğü ve bu çıkarlara hizmet ettiği oranda Türkiye'ye hamle yapma şansı tanınacaktır. Söz konusu hamle ne biçimde olursa olsun bedelini yine yoksul halklar ödeyecek. Zaman geçtikçe yakılıp yıkılan kent sayısı daha da artacak. Cizre, Silopi, Yüksekova, Sur, Kilis... Sürekli bu kentlere yenileri eklenecek.

İçerde ve dışarıda sürdürülen politika ile Kilis, yaşanacakların acılı bir habercisinden başka bir şey değil. Kilis'teki ölümleri engellemeyenler, dahası neden olanlar süreci fırsata çevirmek istiyor. "Yeni Türkiye"de artık sadece boşaltılan köyler yok. Yakılan, yıkılan koca kentler var.

Düşen bombaların sadece düştüğü yeri yaktığı bir coğrafyada, bu yangınların büyümesi, acıların daha da artması için elverişli bir zemin var. Ve sessizlik rüzgârıyla üflenen alevler daha da büyüyecek, daha çok can yakacaktır.

Dünder ve Gül'e saldırı ve hapis cezası

Cumhuriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Can Dünder ve gazetenin Ankara temsilcisi Erdem Gül'ün MİT TIR'larıyla ilgili haberleri nedeniyle yargılandıkları davanın karar duruşması 6 Mayıs'ta görüldü.

TOPLAM 10 YIL 10 AY HAPİS CEZASI

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın sonucunda "devletin gizli kalması gereken bilgilerini açıklama"

gerekçesiyle Can Dünder'a 5 yıl 10 ay, Erdem Gül'e ise 5 yıl hapis cezası verildi.

Mahkeme, "darbeye teşebbüs" iddiasına ilişkin ise beraat kararı verdi. Dünder ve Gül'ün yurtdışına çıkış yasakları kaldırılırken tutuksuzlukları devam edecek.

DÜNDAR'A SİLAHLI SALDIRI

Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde görülen duruşmaya ara verildiği sırada adliye bahçesinde bulunan Can Dünder,

bir saldırganın silahlı saldırısına uğradı. Saldırganın açtığı iki el ateşte kurşunlar Can Dünder'a isabet etmezken, NTV muhabiri yaralandı.

Dünder'ın avukatı ve eşi tarafından yakalanan Murat Şahin adlı saldırgan polis tarafından gözaltına alındı. Saldırığı izleyen günlerde Şahin'le birlikte çalışan 4 kişi daha gözaltına alındı. Saldırığı düzenleyenlerden 4'ü 10 Mayıs'ta savcılık ve mahkemede serbest bırakılırken, tetikçi Murat Şahin tutuklandı.

Devlet Kilislilerle resmen alay ediyor

Son dönemde neredeyse her gün IŞİD'in roketatar mermisi attığı, 20'den fazla insanın öldüğü, evlerin yıkıldığı, esnafın kepenk kapattığı, yaşamın durma noktasında geldiği Kilis'te yaşananları sermaye devleti izlemekle yetiniyor.

AKP gericiliği tarafından beslenen Suriye'deki dinci çetelerin saldırılarını izleyen devlet, önlem adı altında yaptığı "uyarılarda" Kilislilerle adeta alay ediyor.

"KUZEY CEPHESİNDE OTURUN"

İncelemelerde bulunmak üzere Kilis'e giden CHP heyetinde yer alan Ardahan Milletvekili Öztürk Yılmaz, İMC TV'de yayınlanan Banu Güven'le Artı Haber'e konuk olarak kentteki izlenimlerini aktardı. Kilislilerin can güvenliği endişesiyle tedirgin yaşadığını aktaran Yılmaz, "Halk çaresiz, hükümetin kendilerini unuttuğunu, ilgilenmediğini düşünüyor. Halk siyasi iktidardan şikayetçi, ciddi manada öfkeli" dedi.

Yetkililerin güvenlik konusunda Kilislilere tek önerisinin, "Evlerinizin güney cephesinde oturmayın, kuzeyine geçin" şeklinde olduğunu aktaran Yılmaz, bu önerinin kentte alay konusu olduğunu da sözlerine ekledi.

Göçmenlere baskılar artıyor

Kirli savaşlara yaptığı yatırımlarla emekçi halkların kanını emen, diğer yandan da "insani yardım"larla övünen Türk sermaye devleti göçmenlere yönelik baskılarını arttırıyor.

Kampları, burjuva medya eliyle göçmenler için "cennet" olarak göstermeye çalışan devlet, medyasında "yasa dışı" ve "sağlıksız" olarak yansıttığı göçmen evlerine ise 10 Mayıs'ta İstanbul'da baskınlar düzenledi.

Operasyonlar, göçmenler üzerindeki baskı ve kölelik uygulamalarını pekiştirmeyi hedeflerken, burjuva basın aracılığıyla da göçmenler hakkında "kamplarında güzelce kalsınlar" algısı yaratılmaya çalışılıyor.

11 Mayıs'ta sabah saatlerinde, zabıta ve polis tarafından yapılan operasyonlar Beyoğlu'ndaki evlerde gerçekleşti. Suriyeli oldukları ileri sürülen göçmenler gözaltına alınarak Pendik'teki kamplara götürüldü.

Göçmenlerin buradaki işlemlerin ardından Osmaniye'deki kamplara gönderileceği bildirildi.

Kapitalizm israf demektir

Sermaye devletinin bürokratları lüks arabaları beğenmezken, işçiler, emekçiler asgari ücretle, açlık, yoksulluk sınırında geçinmeye çalışıyor.

Günümüz kapitalist düzeninde servet ve sefalet arasındaki uçurum sürekli derinleşiyor. Bugün sermaye sınıfı elindeki ekonomik ve siyasal güce dayanarak, milyonların sefaleti üzerinden kendi servetine servet katıyor. Toplumun büyük kısmını oluşturan işçi ve emekçilerin ürettiği zenginlikler, bir avuç asalak burjuvanın lüks harcamaları için kullanılıyor. İşçi ve emekçiler ise en temel ihtiyaçlarını geriye kalan kırıntılar tarafından karşılamaya çalışıyor.

Toplumsal zenginlikleri elinde biriktiren bir avuç asalak ise bu zenginliği kendi lüks tüketimiyle israf ediyor. Bunun bir örneğini ise sermaye devletinin çeşitli kademelerinde bulunan bürokrat takımının makam aracı harcamaları oluşturuyor.

BÜROKRATLAR LÜKS ARABA BEĞENMİYOR

Geçtiğimiz günlerde kimi belediye başkanı ve valilerin, kamuya ait bütçelerden kendilerine yüz binlerce liralık makam aracı aldıkları açığa çıktı.

Başbakanlık Kamu Görevlileri Etik Kurulu tarafından bu konuyla ilgili hazırlanan bir raporda bu harcamalara dair bilgiler de yer aldı. Kimi araba alımları ise doğrudan bu parayı kullanarak yapılmamış, bankalara "ismarlatılmış." Raporda, yasaya göre kamu bankalarında tutulması zorunlu olan resmi kurumlara ait mali

kaynaklar kullanılarak lüks makam araçları temin edildiği belirtiliyor.

Raporun devamında doğrudan kamu bütçesi kullanılarak alınan makam araçları da yer alıyor. Buna göre Sulama Birliği, Sosyal Yardımlaşma Dayanışma Vakfı gibi kurumların bütçesi de doğrudan kullanılarak lüks makam araçları alınmış.

624 BİN LİRALIK LÜKS ARABA KAMU BÜTÇESİNDEN

Bu israf harcamalarını yapanlardan birisi de Rize Valisi Ersin Yazıcı. Yazıcı'nın İller Bankası'ndan köylere hizmet için İl Özel İdaresi'ne gönderilen kaynaktan 642 bin 475 lira harcama yaparak lüks cip aldığı da rapordaki bilgiler arasında. Aynı kişi Karadeniz'e "Yeşil Yol" adıyla yapılmak istenen ve doğa talanı demek olan yola karşı çıkanları "Lüks araçlarla gelip eylem yapıyorlar" diyerek hedef göstermişti. Bu kez de yarım milyon liradan daha pahalıya aldığı lüks makam arabasını "Karadeniz'in coğrafi şartları" ile açıklamaya çalıştı.

İsrafçılardan bir diğeri ise Düzce Belediye Başkanı Mehmet Keleş. Keleş eski makam aracının markasının Passat olmasından şikayet ederek, kendisine Audi marka yeni bir araç almış. Yaptığı bu israfı da "Diğer valilerde hep bu markadan var, benim niye olmasın" diyerek meşrulaştırmaya çalıştı. Bir de utanmadan yeni aldığı bu arabada "selfie" çekip "Pek

hoşlanmayacaksınız ama ne çare" diye yazarak sosyal medyada paylaşmış.

EMEKÇİLERİN YARARINA OLAN TEK DÜZEN SOSYALİZMDİR

Tüm bu harcamalar ise başbakan Davutoğlu'nun araç giderlerini azaltmak için imzaladığı Bakanlar Kurulu kararı sonrası yapıldı. Sonuç olarak araçlara ayrılan bütçe azalacakken yüzde 30 arttı.

Sermaye devletinin bürokratları lüks arabaları beğenmezken, işçiler, emekçiler asgari ücretle, açlık, yoksulluk sınırında geçinmeye çalışıyor. Birileri emekçilerin maaşlarından kesilerek oluşturulan bütçe ile lüks içinde yaşarken, emekçiler iş saatlerindeki trafikte, neredeyse üst üste, her gün toplu taşıma araçlarında deyim yerindeyse sürünmeye mahkum edilmiş durumda. İşçi ve emekçiler yalnızca ulaşım değil eğitim, sağlık, kültür-sanat faaliyetleri gibi insani ihtiyaçlardan da mahrum.

Kapitalist düzenin nasıl da israf, çürüme, yozlaşma ürettiğine günlük hayatta pek çok vesileyle tanık olmaktadır. Bu düzen var oldukça da işçi-emekçilerin yoksulluk, sefalet ve açlık içerisinde acı çekmesi sürecektir. Bunu önlemenin tek yolu toplumsal olarak üretilen zenginliklerin, yine toplumsal olarak bölüşülmesini sağlamaktan geçiyor. Bu da ancak sosyalizmde mümkündür.

Dersim'de 2 TIKKO gerillası şehit düştü

Dersim merkeze bağlı Geyiksuyu bölgesinde bulunan Okurlar Köyü kırsalında asker ve TIKKO gerillaları arasında süren çatışmada iki TIKKO gerillası şehit düştü.

Sermaye devletinin 6 Mayıs'ı 7 Mayıs'a bağlayan gece başlattığı operasyonda, askerler havadan ve karadan saldırılar düzenlediler. Asker ve gerillalar arasındaki çatışmalarla askerlerin yaptığı arama-tarama çalışmalarının 7 Mayıs gecesi sona erdi.

Çatışmada şehit düşen TIKKO gerillaları Haydar Arğal (Sinan) ve Murat Tekgöz'ün (Rıza) cenazeleri önce Elazığ Adli Tıp Kurumu'na, oradan da Malatya Adli Tıp Kurumu'na götürüldü. Cenazeleri aileleri tarafından adli tıp kurumundan alınan gerillalar, Elazığ ve Dersim'de sonsuzluğa uğurlandılar.

"İNTİKAMINI ALACAĞIZ"

TKP/ML TIKKO Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan açıklamada, Arğal ve Tekgöz ile ilgili olarak şu bilgilere yer verildi:

"TIKKO komutanlarından 1988 Dersim-Mazgirt doğumlu Sinan (Haydar Arğal) yoldaş, Partimizin gençlik örgütlenmesinde başlayan mücadelesini 2011 yılında Halk Ordusu saflarına katılarak devam ettirmiş, çalışkanlığı, fedakârlığı ve cesaretiyle öne çıkarak önemli sorumlulukların taşıyıcısı olmasını bilmiştir. TIKKO savaşçılarından 1987 Elazığ doğumlu Rıza (Murat Tekgöz) yoldaş ise Partimizle üniversiteyi okuduğu Dersim'de tanışmış, Dersim'de yerel çalışmalarda aktifleştikten kısa bir süre sonra 2013 yılında Halk Ordusu saflarında yerini almış; mütevaziliği, yoldaşlarına bağlılığı ve halk sevgisi ile yoldaşlarına ve halkına örnek bir devrimci olmayı başarmıştır."

Ayrıca, şehitlerin hesabının sorulacağı belirtilen açıklamada şunlar ifade edildi:

"Şehitlerimizin hesabını sormak ve Halk Savaşını büyütmek için dağlarda, sokaklarda, fabrikalarda ve okullarda direnişi büyütmek boynumuzun borcudur!"

Analarımızın gözyaşlarına and olsun ki Sinan ve Rıza yoldaşların intikamını alacağız!"

Katledilen yüzlerce yoldaşımızın kanları üzerine and olsun ki uğruna canlarını verdikleri ideallerini gerçek kılacağız!"

Çürümüş sendikal düzene karşı inisiyatif devrimci işçilere!

Hedef devrimci sınıf hareketi!

Günümüzde her tondan sendikal bürokrasi, sınıflar mücadelesinde tuttıkları yer itibarıyla çürümüş ve aşılmalı beklemektedir. Yaşanan her yeni gelişme bu tükenişi pekiştirmekte, işçi sınıfı mücadelesinin önüne bir yandan daha güçlü duvarlar örerken, diğer yandan da bu duvarları yıkacak mücadele potansiyelini mayalamaktadır.

Sermaye gericiliğinin uzantısı olan sendikaların işçi sınıfına açıktan düşman tutumlarının yanı sıra, reformist-icazetçi sendika bürokratlarının özünde farklı olmayan tutumları pratikte birçok kez teşhir olmuş, var olduğu kadariyle işçi sınıfının mücadele gücü ve enerjisini dinamitleyen bir düzeye gerilemiştir.

Son yıllarda birçok vesileyle açığa çıkan bu tutumlar, 2016 1 Mayıs'ı ile birlikte daha pespaye bir duruma evrilmiştir. 1 Mayıs üzerinden açığa çıkan tutumların politik içeriği ve alınan tutumların sınıfsal özü, aşılması gerekenin yanı sıra bunu olanaklı kılacak yolu da bir kez daha gün yüzüne çıkartmıştır.

SENDİKAL GERİCİLİK DUVARI YIKILMAYA MAHKUMDUR!

AKP iktidarının ülke genelinde estirdiği baskı ve gericiliğin sınıf içindeki piyonları olarak davranan sendikalar, 1 Mayıs'ta seçtikleri alandan, gerçekleştirdikleri 1 Mayıs'ların içeriğine kadar bir bütün olarak sınıflar mücadelesinde işçi sınıfından koştuklarını, burjuva gericiliğinin dolgu malzemesi olduklarını bir kez daha tescillemişlerdir. Türk-İş, Hak-İş ve Memur Sen gibi sendikalar, işçi sınıfının mücadele günü olan 1 Mayıs'ı sermaye devletinin toplumun geneline dayattığı sosyal, siyasal ve ekonomik yıkımı, baskı ve terörü, etnik ve dinsel çatışmaları destekleyen, AKP'nin gerici propagandalarının bir parçası olan yaklaşımlarla gerçekleştirmişlerdir. Çanakkale'de, Sakarya'da ve Maraş'ta 1 Mayıs "kutlayan" bu sendikalar işçi sınıfına yönelik kapsamlı yıkım saldırıları karşısında tek söz söylemez ve kollarını kıpırdatmazken, aynı zamanda tuttıkları alanları savaş ve saldırganlık politikalarını destekleme araçları olarak kullanmışlar, bu sendikalara üye işçi ve emekçileri bu gerici zeminin destekçisi haline getirmek için çaba harcamışlardır. İşçi sınıfını kendi cellatları olacak politikaları destekler hale getirme çabasının aktörleri olarak bu sendikalar, işçi ve emekçilere hiçbir şey sunamayacaklarını bir kez daha göstermişlerdir.

Yaşamdaki çelişkiler ile sermayenin

ardı arkası kesilmeyen saldırıları karşısında geçici olmaya mahkum bu gerici etki ile birlikte, gericiliğe yaslanarak kendilerine varlık zemini oluşturmaya çalışan bu sendikal anlayışlar da yok olmaya mahkumdur. Sermaye uzantısı sendikal anlayışların, işçi sınıfına bizzat kendini engelleyecek duvarları ördürme çabası, temelleri olmayan bir çaba, yaşamın diyalektik akışına ve maddi zeminine aykırı geçici bir uğraktır. En ufak sarsıntıda da yıkılması kaçınılmazdır. Bugün estirilen gerici atmosferin işçi sınıfı içinde de hatırı sayılır bir karşılık buluyor olması bu gerçeği değiştirmez. Zira sınıflar mücadelesi tarihi bunu bir çok kez gösteren deneyimlerle doludur.

MÜCADELE KAÇKINLIĞINI BAYRAK EDİNERLER AŞILMALIDIR!

Sermayenin bir parçası ve işçi sınıfı içindeki uzantıları olan sendikaları eleştiren, kendilerini her fırsatta ayrı bir yere koymayı marifet sayıp, pratik yaşamda birbirinden farklı olmayan tutumların taşıyıcısı sendikal anlayışlar da mücadele kaçkınlığının bayraktarlığını yapmaya devam ediyorlar. Fırsat buldukça sınıflar mücadelesinden, ilerlilikten, devrimcilikten bahsetmeye pek meraklı reformist sendikal anlayışların yeterince teşhir olmalarının yanı sıra artık pratik yaşamda da bir karşılığının olmadığını gördüğümüz bir sürecin içinden geçiyoruz.

1 Mayıs öncesi sermaye devletinin sözcüleriyle kapalı kapılar ardında gerçekleştirilen ve içeriği bilinmeyen görüş-

meler ile 1 Mayıs toplantılarında ortaya konulan samimiyetsiz tutumlar bir kenara, "kitlelilik, güvenlik" gibi kaygıların arkasına sığınarak 1 Mayıs'ı Bakırköy çukuruna gömme uğraşı reformist-icazetçi sendikal anlayışların iflasını perçinleyen yeni bir gelişme olarak kaydedilmiştir. Sermaye devletinin birçok vesileyle sınıfsal bir tutuma konu ettiği 1 Mayıs'ı, özellikle Taksim'i irade çarpışması olarak algılayamayanlar, "devletin izin verdiği sınırları" kabul etmenin yanı sıra Bakırköy'deki "resmi 1 Mayıs kutlamalarının" içeriğini de belirlemeye çalışan bir devletle karşılaşmışlardır.

Kölelik yasalarının dayatıldığı, savaş ve saldırganlık ile halkların boğulmaya çalışıldığı böylesi bir dönemde, işçi sınıfı mücadelesinin ihtiyaçları üzerinden değil, bu mücadelede karşıt kutbu oluşturanların icazetine göre hareket edenler, kitlelere önderlik etme yetisi gösteremezler. Tersinden gelişebilecek mücadele potansiyelini törpüleyen gerici bir zemine savrulmak sonucuyla karşı karşıya kalırlar. Tıpkı bugün olduğu gibi. Bakırköy 1 Mayıs'ında "kitlelilik" adına girilen gericilik, "işçisiz", sendika bürokratları ve sol örgütlerin çevresine daralan "miting" akıbetiyle yüz yüze kalınmasına sebep olmuştur. Güvenliği devletten, konuşması bürokratlardan, mekanı çukurdan olan, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarından kopuk, doğal olarak işçi sınıfından kopuk "kitleli 1 Mayıs" hüsrani, bu hüsrani müsebbiplerinin aşılması ihtiyacını bir kez daha ortaya çıkartmıştır.

ÇÖZÜM DEVRİMCİ SINIF SENDİKACILIĞI!

Bugün işçi sınıfının önünde sermaye devletinin çok yönlü tahakkümünü aşma çabasının yanı sıra, bunu olanaklı kılabilecek yönlerden birisi olarak mevcut sendikal anlayışları da yıkmaya görevi bulunmaktadır. Sendikaların sınıflar mücadelesi içinde ortaya çıkışı ile bu mücadele içinde tuttuğu özel yer, işçi sınıfından kopuk yaklaşımlar sayesinde dejenere olmuş, kimi zaman açıktan kimi zaman üstü örtülü sınıf düşmanı konuma gerilemiştir. Sınıflar mücadelesi içinde sendikaları kendi misyonuyla buluşturabilmek ve bu mücadelenin önemli bir aracı haline getirebilmek, sınıf mücadelesinin ihtiyaçları ekseninde sendikaları devrimci işçilerin inisiyatifi altına almakla mümkün olabilir.

İşçi sınıfına yabancılaşmış "işçi sendikalarının" sınıflar mücadelesi içinde geçici bir durum olduğu açıktır. Sermayenin çok yönlü saldırıları karşısında işçi sınıfının karşı duruş eğilimi doğal bir refleks olarak hayat bulurken, gündelik mücadele açısından bunu yan yana getirecek ve koordine edecek olan sendikaların yaşamın akışına ters hareket etmeleri, günün içinde değil belki ama gelecek açısından yok olma sonucuyla karşı karşıya kalmak olacaktır. Bu tükenişi hızlandırmak ve yeni olanı yaratmak, sendikaları işçi sınıfının etkili mücadele araçları haline getirebilmek, sermaye düzeni karşısında konumlanan, işçi sınıfının devrimci

tutumunu gündelik yaşam refleksi haline getirmiş işçilerin tabandan doğru ortaya koyacakları irade ile doğru orantılı olacaktır.

Yılların durağanlık sürecinin getirdiği bu sendikal çürümeye karşı sınıf cephesinden tepkilerin arttığı, aşma iradesinin daha güçlü açığa çıktığı bir dönemi yaşamaktayız. Greif Direnişi'nin sendikal bürokrasi ile girdiği dışı dış mücadele bunun nasıl olması gerektiğini göstermiş, bilcümle sendikal bürokrasinin dizlerini titretmişti. Tabandan doğru kurulacak birlik ile devrimci işçilerin inisiyatifinde gelişebilecek bir hareket, tek bir fabrika zemininde dahi olsa etkisi ve gücü ile yeni döneme örnek oluşturacak pratikler olarak yaşanmıştı. Sendikanın fabrika zeminine yaslandığında, devrimci sınıf sendikacılığı bakışı ile bütünleştiğinde etkili bir araç olacağı görülmüştü. Metal Fırtına süreci yine metal işçilerinin Türk Metal kamburunu sırtından atma çabası olarak hayat bulmuş, günlerce süren fiili grevler, direnişler örgütlenmişti. Çoğaltılabilecek bu örnekler, gelinen aşamada işçi sınıfının sendikal bürokrasiyi aşma çabasının güçlendiğine işaret etmektedir. Güçlenen bu eğilim başta sınıf devrimcileri olmak üzere öncü-devrimci işçilerin bilinçli müdahalesi ile bütünlenilebilir.

DEVİRİMCİ SINIF HAREKETİ İÇİN İLERİ!

Gelinen aşamada 1 Mayıs üzerinden ortaya çıkan tablonun hemen ardından, kiralık işçilik uygulamasının yasalasmasını, sermaye devletinin süreci ve güçler dengesini kendi cephesinden iyi okuduğunun verisi saymak gerekir. 1 Mayıs'ta ülke genelinde katılımın zayıflığı, mücadele gücü ve enerjisinin sınırlılığı, bütün bunlarla beraber bir irade çarpışması olarak "Taksim iradesinin kırılması" önümüzdeki günlerde saldırıların çok daha pervasızca yöneltileceğinin işaretleri olarak görülmelidir. İşçi sınıfının kölelik yasalarına, sermayenin saldırılarına karşı kazanımı olanaklı kılınabilecek mücadele yol ve yöntemleri ile devrimci sınıf sendikacılığının inşası bütünleşmediğinde, bu bütünlük sınıfın devrimci hareketini yaratma bakışı eksenine oturmadıkça karşılığını bulamayacaktır. Devrimci sınıf sendikacılığı, devrimci sınıf hareketi yaratma çabası ile şekillenebilecek, sınıf mücadelesinin sendikal cephesi bu yönde devrimci bir araç olarak kendini var edebilecektir.

Yeni bir çıkışın olanakları fabrika zemininde, somut saldırılara karşı somut mücadelenin örgütlenmesi bakışı ve çabası ile işçi sınıfının saflarında fazlasıyla mevcut olan direnme potansiyelini açığa çıkartmak temelinde hayat bulacaktır. Bunun önündeki tüm engeller bu çabanın güçlenmesiyle parçalanıp dağılacaktır. Sendikal çürümüşlüğe karşı inisiyatifi devrimci işçiler almalı, hedef devrimci sınıf hareketi olmalıdır.

O.EKİM

Soma Katliamı, işçi sınıfına örgütlenme çağrısıdır!

Soma Katliamı'nın üzerinden iki yıl geçti. Söz konusu katliam şirkete göre hesaplanamayan "teknik bir hata." Sermaye devletine göre bir kazaydı, kaderdi, fitrattı...

SOMA'DA NELER OLDU?

Soma'da 13 Mayıs 2014 tarihinde gerçekleşen katliamda, resmi rakamlara göre 301 madenci öldürüldü. Madencinin kaderine ölümü yazan sermaye devleti için çok telaşlanacak bir şey yoktu. Onlara göre bu bir rutindi. Ancak tam da Haziran Direnişi'nin ardından yaşanan katliam birçok yerde eylemli tepkilere konu oldu. Toplumsal olarak duyarlılığın yüksek olduğu bir dönemde yaşanan Soma Katliamı, düzenin katliamcı yüzünün daha hızlı teşhir olmasına yol açtı.

Katliamın bir kader olmadığını gösteren sayısız veri önümüze geldi sonrasında. Madencilerin çalıştığı yeraltında kömür tabakasının arasında olan ana havalandırma yolunun güvenli olmadığını şirket sahipleri biliyordu. Yeni bir acil çıkış bacası olması gerekirdi, ancak para ve zaman kaybına mal olmaması için yapılmadı. Bu alanda 240'dan fazla işçinin öldürüldüğü daha sonrasında yayınlanan raporlarda yer aldı.

Soma Katliamı'nın ardından yaşananlar çok net biçimde kapitalizmin resmidir. Patronundan yargısına, ihanetçi sendika bürokratından işçi simsarlarına kadar herkesin net bir tavır aldığı katliam, kimin nerede durduğunu yansıtan bir ayna işlevi gördü. Katliamın hemen sonrasında devlet erkanının Soma'ya gitmesi, katilin suç mahalline gitmesini andırıyordu. Madende sözde incelemelerde bulunan Tayyip Erdoğan, kamuoyuna açıklamalarda bulunduğu sıralarda emekçilerin "İstifa!" sloganları ile karşı-

laştı. Eylemler sırasında işçiler dönemin Başbakan'ı Tayyip Erdoğan'ın Özel Kalem Müdür Yardımcısı ve Müşaviri Yusuf Yerkel tarafından yerlerde tekmelendi.

Katliam sonrasında Soma AŞ yönetiminden birçok kişi hakkında sözde yargılama süreci başlatıldı. Ailelerin bir kısmının çok net bir tavır vardı, hem göstermelik yargılama sürecine hem de ölü parası niyetine ev dağıtan bakanlara karşı. Sözde yargılamalar ve yardım çağrılarının sahteliği ise gün be gün ortaya seriliyor.

Sendikal bürokrasinin ahlaksızlığını gösteren bir olay daha yaşandı Soma sürecinde. Madenci yakınlarına verilmek üzere toplanan paranın eksik çıkması işçi örgütlerini kâr kapısı olarak gören, koltuk işgal ederek yüksek maaşlar alan sendikal bürokrasinin yeni bir pisliğini daha ortaya serdi. Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden İşçileri Sendikası, yaralı kurtulan işçiler ve hayatını kaybeden işçi aileleri için yardım kampanyası düzenledi. Daha sonra Soma için toplanan yardım paralarından yaklaşık 800 bin TL'nin, Türkiye Maden-İş bürokratları tarafından çalındığı ortaya çıktı.

HESAP SOMA ÇAĞIRISI

Sistemin en iyi yaptığı şeylerden biri sorunun özündeki nedeni gizlemektir. Düzen bizlerin gerçeği görmemizi engellemek için hep farklı görüntüler sunar. Bunu da çok bilinçli bir şekilde yapar. Çünkü sorunun özünün anlaşılması demek gerçek çözüm için çaba ortaya koymak demek. Kapitalist sömürü çarkı; işçilerin canları ve kanları ile dönmektedir. Onlar için kâr ve servetlerinden başka hiçbir şey önemli değildir.

13 Mayıs 2014'te Soma'da yaşanan katliam azgın sömürü koşullarının, yani kapitalist düzenin bir sonucudur. Sermayenin kâr hırsı yüzlerce madencinin yaşamına mal olmuştur. Bizler, işçi sınıfı ve emekçiler olarak Soma'da yaşanan bu barbarlığı asla unutmamalıyız. Zira Soma'yı unutmamak ve unutturmamak için yapılacak her şey, kapitalizme ve sömürü koşullarına karşı verilen mücadeleyi büyütecek, bizi maden ocaklarında ölüme mahkum eden sermayeden hesap sorma bilincini güçlendirecektir.

G. UMUT

EKU işçilerinden ihanetçi Çelik-İş'e protesto

TAYSAD OSB'de kurulu bulunan EKU Fren Kampana'da "daralma" bahanesiyle ve patron-sendika işbirliğiyle işten atılan işçiler, 11 Mayıs'ta Çelik-İş Gebze Şube önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

İşçiler adına yapılan açıklamada ilk olarak fabrikada yıllardır işçilerin verdiği mücadele anlatıldı. Patronun işbirlikçi sendikayla el ele vererek defalarca işçilerin birliğini bozmaya giriştiği ancak işçilerin bu saldırılara karşı mücadele ettiği belirtildi. Sendika olmadan birliği güçlendirerek, sendikadan daha çok kazanım ve hak elde edildiği vurgulandı.

"Amaç yeni yapılacak toplu sözleşme ve işçilere gözdağı vermek" denilen açıklamada, önceki sözleşmede öncü işçilerin baskısıyla patronun %3-5 teklifi ve dayatmalarının kabul edilmeyip %15'e imza atırılmasına karşı Çelik-İş Şube Başkanı Şerafettin Koç'un patronla el ele vererek kurduğu ihanet şebekesi teşhir edildi.

Açıklamanın ardından işçiler, kendilerini camdan izleyen Şerafettin Koç'a tepki gösterdi. Feniş işçisi de kendi sürecini anlatarak Çelik-İş Sendikası'nın ihanetini teşhir etti ve birlikte mücadele edileceğini vurguladı.

Eyleme Metal İşçileri Birliği ve Feniş işçileri de destek verdi.

FABRİKA ÖNÜNDE POLİS YİĞİNAĞI

Aynı gün, işçiler 08.00-16.00 vardiya çıkışında işçi arkadaşlarına bildiri dağıtmaya giderken, patron servisleri içeriye çekti ve servis alanını polislerle doldurdu. İşçiler de kaldırımda ozalit ve dövizlerini açarak bekleyişe başladı. Servisler çıktığında alkış, ıslık ve sloganlarla servisler gönderildi. Çalışan işçilerden bir kısmı atılan işçileri selamladılar.

Soma Katliamı'nın 2. yılında;

Madenler yeni katliamlara gebe

13 Mayıs 2014'te bir avuç asalak sermaye grubunun daha fazla kâr hırsı sonucu Soma'da yaşanan Türkiye tarihinin en büyük işçi katliamının üzerinden 2 yıl geçti.

Türkiye'de en fazla maden işçisini barındıran Soma-Kınık havzasında yıllardır değişen hiçbir şey yok. Özellikle bugünlerde sermaye devletinin işçilere dayattığı kölelik yasası (Kıralık İşçi Büroları) Soma başta olmak üzere birçok maden havzasında yıllardır süregelen bir uygulama. Maden havzalarında "dayıbaşı" olarak bilinen ve görevi maden patronlarına işçi bulmak olan simsarlar aracılığıyla, maden ocaklarında yüzlerce işçi geçici olarak çalıştırılıyor.

KATLIAMIN SORUMLUSU SERMAYE DEVLETİDİR!

Katliamın olduğu maden ocağını işleten Soma AŞ ile AKP iktidarının yakınlığı katliamdan önce bilinse de, katliam ile birlikte daha çok gün yüzüne çıktı. Yine Soma'da başka bir ocağı rödovans yasası ile almak isteyen işçi katili Soma AŞ şirketinin, AKP mitinglerine birçok maden işçisini zorla götürdüğü, Soma katliamından sonra yaralı kurtulan işçiler tarafından anlatılmıştı.

Sermaye ve devlet tarafından yürütülen kirli pazarlıklar sadece bununla da sınırlı değil. Katliamdan önce devlet müfettişleri tarafından maden ocağında göstermelik olarak yapılan incelemelerde hiçbir kötü duruma rastlanmadığı yine devlet yetkilileri tarafından paylaşılmıştı. Hatta daha da ileriye giderek, AKP sözcüleri tarafından "her şey denetlenmiştir, kusur yoktur, Türkiye'nin en modern madenidir" açıklamasında bulunmuştu.

Soma'da kaybettiğimiz 301 maden işçisi, işte bu kirli pazarlıklar neticesinde katledildi.

KATLIAMDAN SONRA NELER DEĞİŞTİ? TORBA YASA NELERİ GETİRDİ?

Soma'da 301 maden işçisinin daha fazla kar hırsı ile katledilmesinden sonra, özellikle küçük maden ocaklarında çalışan maden işçileri ve Soma'da örgütlenme çalışmalarına hız veren Dev Maden Sen'in tepkileri karşısında AKP hükümeti kolları sıvadı. Yükselen bu tepkiyi azaltmak için yem olarak çıkarılan Torba Yasa içerisinde maden işçilerine sözde bazı "haklar" tanıdı.

Yeraltı maden işçilerini ilgilendiren yasa ile, "yeraltında çalışan maden işçilerine en az 2 asgari ücret verilmesi" ve "yeraltında çalışan maden işçilerinin haftada en fazla 37.5 saat çalıştırılması" gibi düzenlemelerle biriken öfkenin sönmülmesi için bir takım iyileştirmeler yapıldı.

Ancak Soma Katliamı'ndan sonra değişenin sadece ücretler ve çalışma saatleri olduğunu anlamak gecikmedi. Hatta daha sonraları maden patronları tarafından maden işçileri üzerinde ücret ve çalışma saatleri konusunda da ciddi baskılar söz konusu oldu.

Son aylarda gerçekleştirilen eylemlerde direnen maden işçilerinin talepleri arasında çalışma saatlerinin yasa dışı olduğu gibi uygulanması ve ücretlerinin verilmesi gibi talepleri sıklıkla görmeye başladık.

SERMAYE DEVLETİ SOMA AŞ'Yİ DESTEKLEMENE DEVAM EDİYOR!

Ellerine işçi kanı bulaşmış Soma AŞ bir yandan Soma davasında bizzat devlet tarafından korunurken, bir yandan da işçiler üzerinden kendi servetlerine servet katmaya, maden işçilerine yeraltında da yerüstünde de cehennemi yaşatmaya devam ediyor.

Sermaye devleti bu aynı dönem içerisinde Soma AŞ'nin ÇED raporu olmadığından dolayı yapamadığı Termik Santral için Yeni Çeltik ocağını kapatmaya çalışmasına da destekte bulundu. Katliamdan önce maden ocağındaki eksiklikleri saklayan devletin müfettişleri, yine Soma AŞ'nin Yeni Çeltik ocağında "eksiklikler" bularak kapanması yönünde talimat verdi.

Soma davasında 3 kere değişen savcı gerçeği ile, davalar sırasında işçi ailelerine kolluk kuvvetleri tarafından gerçek-

leştirilen baskılar, şirketin her başı sıkıştığında devletin yardımına koştuğunu gözler önüne seriyor.

YENİ SOMALAR OLMAMASI İÇİN ORTAK MÜCADELE!

Soma Katliamı'ndan sonra maden işçilerine sus payı olarak sunulan Torba Yasa'nın da maden işçileri için insanca yaşam koşulları oluşturmadığını içinde bulunduğumuz süreçte daha iyi görebiliyoruz.

Son 4 ayda artan direnişler, bizlere gösteriyor ki maden işçileri halen sömürünün odağında yer alıyor. Verilmeyen ücretler, çalışma saatlerinin uzatılması, mesai-üretim zorlaması ve en önemlisi de iş güvenliğinin patronlar tarafından yerine getirilmemesi önümüzdeki dönem içerisinde daha birçok direniş yaşanabileceğine işaret ediyor.

Farklı talepler ve farklı bölgelerde yaşanan direnişlerin ortak bir mücadele ağına çekilmesi için, bugüne kadar verilen emekten daha fazlasının verilmesi gerektiği aşikardır.

YERALTINDAN SESLER

Erdoğan iş cinayetlerinde işçiyi suçladı

8 Mayıs'ta Haliç Kongre Merkezi'nde düzenlenen Uluslararası 8. İş Sağlığı ve Güvenliği Konferansı'nda konuşan dinci-gericiliğin şefi Tayyip Erdoğan, iş cinayetlerinin faturasını işçilere kesti. Erdoğan konuşması boyunca sendikaları da hedef gösterdi.

"İŞÇİLERİN HASSASİYET GÖSTERMESİ GEREKİR"

İş cinayetleriyle ilgili konuşmasının

da patronların daha fazla kâr uğruna iş güvenliği önlemlerini almayarak toplu işçi katliamlarına neden olduğuna değinmeyen Erdoğan, tersine, iş cinayetlerinde asıl sorumlunun işçiler olduğunu öne sürdü. Soma Katliamı'nın ardından "fitrat" açıklaması yapan Erdoğan, konuşmasında "İş kazalarının azaltılması, can kayıplarının önüne geçilebilmesi için öncelikle kendimizi düzeltmeli, insanı merkeze alan bir anlayışa geçmeliyiz.

Sadece hükümetin veya işverenlerin hassasiyet göstermesiyle çözülebilecek bir sorun değildir. İşçilerin de bu konuda hassasiyet göstermesi gerekir. İşçimiz çok basit nedenlerin arkasına sığınarak bu tedbirleri uygulamıyor. Hava sıcak diye bareti takmıyor mesela. Bu konuda işçi kardeşlerimizin kendilerini düşünmesi gerekiyor" dedi.

SENDİKALARA KARŞI "TERÖR" DEMAGOJİSİ

Erdoğan, sendikalarla ilgili sözlerinde de "terör" demagojisine sarıldı

ve yandaş olmayan sendikaları hedef gösterdi. Erdoğan, "Ülkemizde yaşanan elim kazaları dahi istismar etmekten çekinmeyen bir kesimle karşılaşıyoruz. Emekçi kardeşlerimizin fedakarlıklarının gününü, terör propagandası yapmak için kullanan sendikalar var. Emekçileri kendilerine kalkan yaparak, polise saldırmanın işçi haklarıyla alakası olabilir mi? Terör örgütü flmalarıyla yollara dökülmenin işçi bayramıyla ne ilgisi olabilir? Bu tarz söylem ve eylemler, en çok da işçileri zor durumda bırakmaktadır" diye konuştu.

Sınıf hareketi, önündeki engelleri fiili-meşru mücadele çizgisiyle aşacak!

Sermaye düzeni on yıllardır ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel alanlarda yaşadığı çok yönlü krizi yönetebilmek için milyonlarca işçi-emekçiye ağır bir fatura ödetiyor. Kapitalist dünya sisteminin yaşadığı bunalımın şiddeti ve bununla birleşen iç kriz dinamikleri sermaye iktidarının ideolojik ve fiziki zor üzerine kurulu düzeninin temellerinde çatlaklar oluşturuyor. Neo-liberal yıkım politikaları teknelci sermayeye yeni rant ve sınırsız sömürü imkanları yaratırken, sınıf ve kitle hareketinin 2008 krizi sonrası ivmelenmesi düzenin efendilerinin tüm hesaplarını altüst etmiş oldu. Çünkü sosyal mücadelelere durgunluğun damgasını vurduğu dönemi geride bırakan toplumsal gelişmeler birbirini tetikleyen bir seyrinde yaşanmaya başladı. Devlet terörünün sistematik bir şekilde uygulanmasına ve onun bir parçası olan burjuva gericiğin çok yönlü kuşatmasına rağmen kitle hareketi kendini geliştirmeye devam etti.

Dinci-milliyetçi gerici sınıfı kötürümleştirmişti. Krizin faturası işçi-emekçilere bunun yarattığı avantajla da ödetiliyordu. Sınıf hareketinin parçalı, büyük oranda sendikal-reformizmin denetimindeki eylemlerle çıkışına yasal-icazetçi anlayış hakimdi. Bu dönem Türkiye işçi sınıfının toplumsal bir kuvvet olarak sıkıştırıldığı cendereyi parçalama çabası öne çıkmıştır. Sermayenin kölelik dayatmalarına yönelik biriken öfke mevzi direnişleri arttırırken, işçilerin krizin faturasını ödemeyi reddetme iradesi güçlenme eğilimine girmiştir.

Sinter işgali, Taksim 1 Mayıs iradesi, Tekel Direnişi vb. gibi çıkışlar ise bugünden bakıldığında toplumsal muhalefetin fay hatlarında biriken mücadele azminin su yüzüne vurmasını sağlayan bir rol oynamış oldular.

“DİLENEREK” DEĞİL FİİLİ MEŞRU MÜCADELEYLE “DİRENEREK” KAZANMA İRADESİ VE TAKSİM 1 MAYIS’I

Bir tarafta acımasızca uygulanan neo-liberal saldırıların sınıfın kazanılmış tüm haklarını yok ederek örgütsüzlüğü dayatması vardı. Öte tarafta sermaye iktidarının dümeninde oturan dinci gerici partinin devlet aygıtının dizginlerini ele alarak her türlü keyfiliği ve kuralsızlığı tüm topluma kabul ettirme çabası milyonların tepkisine neden oluyordu. Ve dizginlenmesi kolay olmayan bir öfke birikiyordu.

Sınıf hareketinin bugünkü gelişme

Fabrika-işyeri işgali, iş cinayetlerine yönelik petro-kimyadan gemi söküme ve inşaatı kadar iş durdurma biçiminde dışa vuran tepkiler, fabrika önü direnişler, yürüyüşler, yol kesmelerle sınıf, burjuva cumhuriyetin tarihinin en gerici-boğucu atmosferi içinde ayağa kalkıyor.

düzeyinde ve kitle hareketinin tablosunda Taksim 1 Mayıs iradesinin ortaya çıkardığı mücadele dinamizminin büyük bir etkisi olmuştur. Sendikalara çöreklenmiş uzlaşmacı-ihanetçi sendikal çizginin denetimindeki yasak savmacı kutlamaların aşılması 1 Mayıs’ların sınıfsal, devrimci, tarihsel özüne uygun bir yaklaşımla örgütlenmesindeki ısrar, sınıf ve kitle hareketinin içinde tutulduğu cendereyi kırmalarının olanaklarını yaratmıştır. Taksim yasağına karşı sergilenen direniş çizgisi durgun sosyal mücadeleler döneminin ardından ezilen-sömürülen tüm toplumsal kesimlerde, özellikle işçi sınıfında fiili-meşru mücadelenin etkisini arttırmıştır.

2007’den itibaren ortaya konan Taksim 1 Mayıs kararlılığı sermaye iktidarının zorbalığına, yasaklarına karşı işçi sınıfı ve emekçilerde direnme çizgisinin güçlenmesini sağlamıştır.

“Türkiye’de 1 Mayıs’ın apayrı bir önemi ve anlamı var. Türkiye’de 1 Mayıs’ın kendi kökeni var, kendi niteliği var, kendi atmosferi var.” (Tarihten güncelliğe dün-

yada ve Türkiye’de 1 Mayıs - H. Fırat)

Tam da buradan hareketle 1 Mayıs’ın devrimci çağrısının işçi-emekçilerdeki etkisi ile sermaye düzeninin başta sınıf olmak üzere tüm toplumsal kesimlere olan saldırılarının yarattığı hoşnutsuzluk Taksim kararlılığı ile büyük bir öfke seliyle dışarı çıkmış oldu. Devrimcilerin öncülüğünde can bedeli direnişlerle sergilenen Taksim kararlılığı, sınıfın düzenin yasal sınırlarında kırıntılara boyun eğerek değil, fiili, meşru, militan, birleşik mücadeleyle hak ve taleplerini kazanacağı somut bir göstergesi olmuştur. Sonrasındaki sınıf mücadelesinin ve kitle hareketinin seyrinde Taksim 1 Mayıs’ı üzerinden ortaya konan direniş, düzene karşı toplumun derinliklerinde mayalanan öfkeyi açığa çıkartma imkanı yaratmıştır.

Taksim 1 Mayıs’ı 32 yıl sonra burjuvaziden sökülüp alınmış ve sermaye düzeni köleliğe, zorbalığa, gericiğe mahkum edilen kitlelerin mücadelesini kontrol altına almak için Taksim’i açmak zorunda kalmıştır. Türkiye’deki toplumsal mücadelede yeni bir sayfa açan Haziran

Direniş’inin patlak vermesinde Taksim 1 Mayıs’ı kararlılığının büyük bir etkisi olmuştur. Taksim 1 Mayıs’ları sınıfın üretim alanlarından örgütlü-birleşik gücüyle katılarak sermayenin karşısına talepleri ile çıktığı bir nitelikten uzak olsa da sermaye devletinde büyük korku yaratmıştır.

Bu arada dünya kapitalizminin bunalmışları içinde debelendiği bir tarihsel dönemde Türk sermaye iktidarı, küresel ölçekteki ekonomik-sosyal yıkımı uygulamak için işçi sınıfına, emekçilere ve krizin hızla yıkıma uğrattığı orta sınıflara taviz verecek olanaklara zaten sahip değil. Bu yüzden polis devleti uygulamalarını şiddetlendirdi ve Taksim’in 2013’te yeniden işçi-emekçilere yasaklanması emek-sermaye arasındaki kavganın kızışmasının dolaysız bir göstergesi oldu. Sınıf hareketinin siyasallaşması ve devrimleşmesinden duyulan korku sokakların abluka altına alınması, en ufak bir hak arama talebine pervasızca saldırılması ile kendini dışa vurdu. 2013 Taksim 1 Mayıs’ından sonra her eyleme polis şiddetiyle engel olunmaya çalışıldı. Sermaye iktidarı bü-

yük bir başarıyla Kürt hareketini "çözüm süreci" ile oyalayıp aldatırken demokratik hak ve özgürlükleri yok edecek pek çok saldırıyı hayata geçirme olanağına sahip oldu. Kapitalizmin kaynağı olduğu kapsamlı sorunlara karşı toplumun farklı kesimlerinde biriken öfke, tabanını emekçi katmanların oluşturduğu bir mücadele dinamiği yarattı. Dinci gerici partinin tüm toplumu kuşattığı koyu karanlığın içinden gelişen Haziran Direnişi bu dinamiği açığa çıkardı.

SINIF MERKEZLİ EYLEMLİ ÇIKIŞLARDA HAZİRAN DİRENİŞİ'NİN ETKİSİ

Türk sermaye iktidarının yaşadığı bitip tükenmeyen rejim krizinin ortaya saçtığı kirli ilişkiler ve yükselen toplumsal muhalefeti ezmek için kullanılan devlet terörü sosyal mücadeleleri tetikledi. Haziran Direnişi küçük burjuva katmanların rengini verdiği sınıf uzlaşmacı karakterine karşın bu topraklardaki toplumsal mücadele alternatifinin güçlenmesini sağlarken, sınıf eksenli muhalefetin gelişmesinin imkanlarını da büyütüştür. Direnme ruhu ve fiili-meşru, militan mücadele yürütülerek dinci-gerici faşist ik-

tardan hesap sorma bakışı, toplumsal devrimin öncü kuvveti olan işçi sınıfının bilincinde ve eyleminde köklü bir etki yarattı. Ve Haziran Direnişi'nin asıl kazanımı bu direnme çizgisini gerçek anlamıyla taşıma misyonuna sahip olan işçi sınıfının tabandan mayalanan mücadelesine kattığı itilim ve moral oldu. Keskinleşen emek-sermaye çelişkinin yarattığı hareketliliği hızlandırdı, yaygınlaştırdı.

GREİF İŞGALİ VE SINIF MÜCADELESİNDE YENİ DÖNEM

Öte yandan işçi sınıfının asalak burjuvaların sömürü çarklarını durdurma pratiği ile eylem ve örgütlenme düzeyindeki sıçramada sınıf devrimcilerinin önderlik ettiği Greif Direnişi bir dönemeç oldu. "İşgal, grev, direniş" çizgisi Greif ile sınıfın eylemleri mücadelesine yön verdi, vermeye devam ediyor.

Sınıfın Haziran'ını yaratma bakışımının somut olarak hayat bulduğu Greif; sınıfın devrimci tarihsel misyonu ile harekete geçirildiği fabrika temelli örgütlenmenin yarattığı kolektif enerjinin sömürülen milyonlara soluk aldırmasını sağladı. Metal Fırtınası, Greif'in açtığı

yeni dönemin ürünü oldu.

Ve bugün metalden maden ve petrokimyaya kadar pek çok iş kolunda işçiler kapitalizmin kölelik saldırılarına karşı fabrika-işyeri eksenli bir mücadele hattı üzerinden üretimden gelen yıkıcı güçlerini kullanarak direniyorlar. Fabrika-işyeri işgali, iş cinayetlerine yönelik petrokimyadan gemi sökümü ve inşaata kadar iş durdurma biçiminde dışa vuran tepkiler, fabrika önü direnişler, yürüyüşler, yol kesmelerle sınıf, burjuva cumhuriyetin tarihinin en gerici-boğucu atmosferi içinde ayağa kalkıyor. Bu hareketliliğin bugünkü zayıflığına ve devrimci sınıf politikasıyla birleşmemiş olmasına karşın Greif işgalinin ve ardından Metal Fırtınası'nın açtığı yoldan devam etmesi, işçi sınıfını devrimcileştirme çabamızı yoğunlaştırmamızın yakıcılığına işaret ediyor. 12 Eylül sonrası sınıfı esir alan ve "kırıntılarla" yetinmek zorunda bırakan örgütsüzlük saldırısına, Türkiye işçi sınıfı Greif sonrasında taban inisiyatifini fabrikalarda farklı düzeylerde var ederek yanıt vermeye başlamıştır.

2013'le 2015 tarihleri arasındaki 3 yılda işyeri eksenli sınıf eylemlerin-

de büyük bir sıçrama yaşanmıştır. Bu verilerle hareket edildiğinde devrimci sınıf hareketinin fabrika eksenli örgütlenmelerin üzerinden şekillenmesinin zemininin geliştiği görülmektedir. İşçi direnişlerini araştıran Emek Çalışmaları Topluluğu'nun rakamları 2013'te 365 olan işyeri direnişlerinin 2014'te 795, 2015'te 628 olduğunu göstermektedir. Ki bunlar gelişen işçi eylemlerinin büyük bölümünü oluşturmaktadır. En son metal işkolunda asgari ücret farkları üzerine gelişen eylemlerde ağır çalışma koşullarına ve kölelik dayatmalarına karşı sınıf saflarında kendi kuvvetine güvenerek direnme iradesinin/potansiyellerinin güçlendiğini gördük.

KİTLE HAREKETİNİN DİYALEKTİĞİ İŞLİYOR, KAPİTALİZMİN MEZAR KAZICILARI DALGA DALGA AYAĞA KALKIYOR

Toplumsal mücadelenin hareket dinamiklerinin bu süreçte 2 temel ayağı var: Sınıf hareketi ve Kürt halkının eşitlik-özgürlük mücadelesi. Kirli savaşın düğmesine basılması ile öne çıkan, vahşi zorbalıktan çok direniş iradesi oldu. Keza milliyetçi-şoven gericiliğe karşın sınıf cephesindeki mücadele etme eğilimi sermaye devletinin pek çok müdahalesine karşın durdurulamamaktadır. Proleter sınıf savaşının güçlendiği, emperyalist savaş ve saldırganlıkla ve Kürt halkına yönelik kirli savaşla ekonomik, sosyal, siyasal saldırıların şiddetlendiği günlerde sermaye iktidarı kitlelerin sokağa çıkan öfkesini dizginlemek için metropolleri kuşatıp patlatılan bombalarla korku atmosferi yayıyor. Ancak tüm gelişmeler sınıfın bilincini ve devrimci tutumunu güçlendiren bir etki yaratıyor.

Devrimci bahardan sıcak yazı sınıf devrimcilerinin görevi devrimci sınıf hareketini yaratma çabasını yoğunlaştırmaktır. Tüm gelişmeler sınıfın merkezinde olduğu büyük fırtınanın işaretleridir. Yapılması gereken bu işaretleri zamanında ve doğru değerlendirerek sınıfın öfkesine devrimci yön vermek ve öncesinden sınıfa karşı sınıf tutumuyla örgütlenmektir.

TKİP DAVA TUTSAĞI EVRİM ERDOĞDU
10 Nisan 2016

Evrım Erdoğan'dan Hatice Yürekli anması

TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan, ölüm yıldönümü vesilesiyle TKİP kurucu üyesi ve Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli'yi andı.

Erdoğan'ın, Yürekli'nin şehit düşmesinin yıldönümü olan 22 Nisan için hazırladığı kart, hapisane postasının bilindik sorunları nedeniyle ancak elimize ulaştı.

Erdoğan'ın mesajı şöyle:

"Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!"

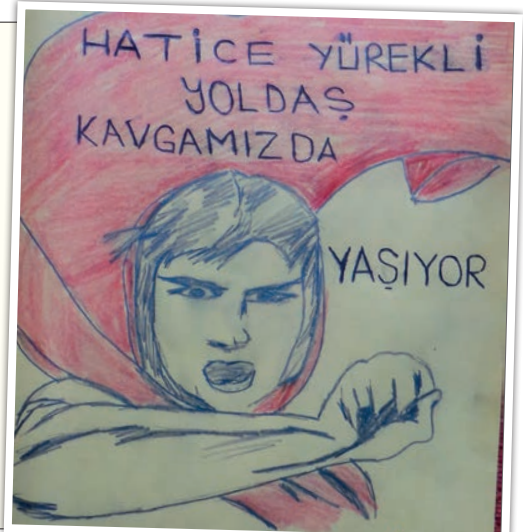
2000 Ölüm Orucu direnişinde ölüm-süzleşen proleter devrimci Hatice Yürekli yoldaşın parti ve devrim davasına olan bağlılığı ile yeni Ekimleri örgütlüyor, devrime hazırlanıyoruz. F tipi hücrelere karşı başlatılan zindan direnişinde "yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi emekçinin haklı davasını savunmak" için ölümü tereddütsüzce göğüsleyen Hatice yoldaştan devraldığımız kızıl bayrakla geleceğe yürüyoruz.

Komünist hareketin 28., işçi sınıfı

parti'nin 17. yılında Hatice yoldaş kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesinin bir sıra neferi olarak parti, sınıf, devrim kararlılığında yaşıyor.

Bunalımlar, savaşlar, devrimler döneminde tasfiyeciler liberalizme karşı parti ile sınıfın birliğini sağlayarak kapitalist sömürü düzenini temellerinden sarsmak için attığımız her adımda onun komünist kimliğini ete kemiğe büründürmeye devam edeceğiz.

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!"

15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişinden 2013 Haziran Direnişi'ne...

Ekim Umutcan

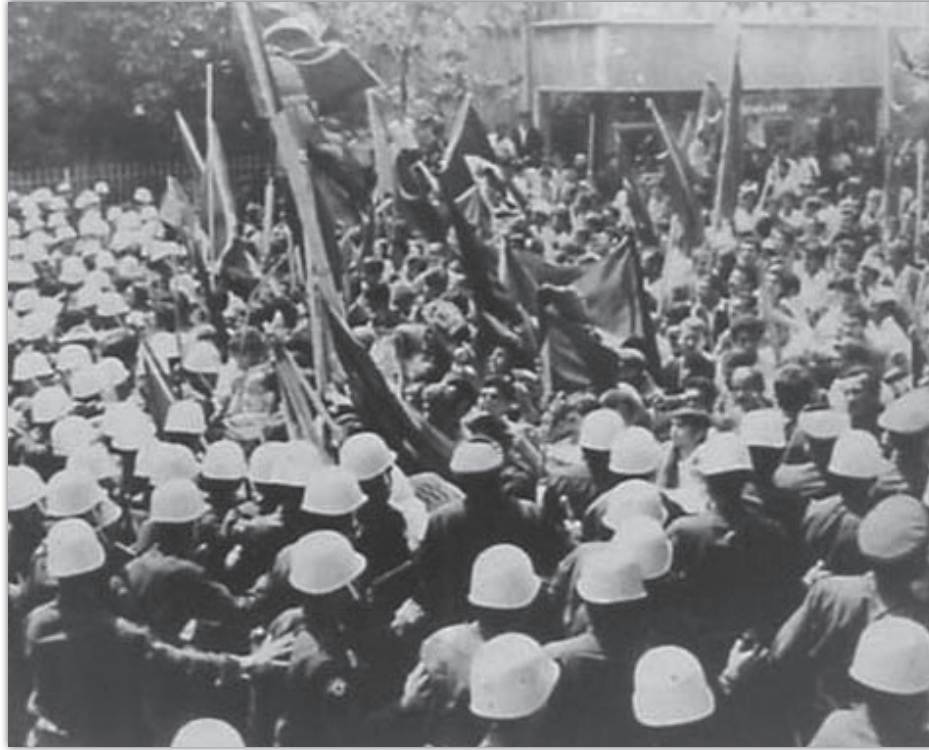
Bu yıl, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 46. ve Gezi (Haziran) Direnişi'nin de 3. yılını kutlayacağız. Peki, kendiliğinden de olsa her iki Haziran Direnişinin ortaya çıkmasına yol açan o dönemin tarihsel koşullarıyla bu dönemin tarihsel koşulları arasında esasa ilişkin bir farklılık söz konusu mudur?

Öncelikle, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin mayalandığı tarihsel ve toplumsal atmosferin uluslararası ve ulusal düzlemdeki gelişmelerini yeniden anımsayalım:

1968 başkaldırısı, burjuvazinin ve onun kalemşorlarının bugünün genç kuşaklarını inandırmaya çalıştığı gibi, ne haylaz öğrencilerin bir isyanıydı, ne de yalnızca "bireysel özgürlük" için bir başkaldırıydı. Avrupa'da patlak veren ve çok kısa bir zamanda etkilerini tüm kapitalist ülkelerde gösteren '68 başkaldırısı, kapitalist üretim tarzının ikinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan beri biriken ve keskinleşen çelişkilerinin dışa vurumuydu. 68 başkaldırısı, çürüyen ve çürüdükçe saldırganlığı ve zalimliği daha da artan emperyalist kapitalizme karşı işçi sınıfının ve gençliğin devrimci bir tepkisiydi.

Avrupa'da, özellikle Fransa'da ve İtalya'da '60'lı yılların ortalarında işçi sınıfında başlayan huzursuzluk ve grev dalgası, 1968'e gelindiğinde üniversite gençliğine de sıçrar. Bir yandan işçi sınıfını reformist partiler aracılığıyla düzene entegre etmeye çalışan, öbür yandan da öğrenci gençliği üniversitelerde burjuva eğitim sistemi aracılığıyla burjuva ahlâkına göre eğitip kapitalist toplumun iyi huylu, düzene sadık yurttaşları yapmaya çalışan burjuva devletler, bir anda neye uğradıklarını şaşırırlar. Burjuva düzenin gerçek yüzü işçilerin ve öğrenci gençliğin bilincinde açığa çıkar: Bir yandan refah toplumundan, özgürlüklerden ve ilerlemeden söz eden bu burjuva demokrasileri, öbür yandan da Cezayir'de, Filistin'de, Vietnam'da, Latin Amerika'da, yoksul halklara reva gördükleri baskı, sömürü ve talanla artık yaptıklarını kitlelerden gizleyemez hale gelir. Nitekim 1968 baharında başlayan gençlik eylemleri kapitalist eğitim sisteminden, burjuva toplumun ikiyüzlülüğünden bunalan gençliğin bir patlamasına, başkaldırısına dönüşür.

'68 Mayıs'ında Fransa'da ve hemen ardından İtalya'da başlayan üniversite işgalleri; öğrencileri, burjuva devletin silahlı baskı aygıtlarıyla, ordu ve polisle karşı karşıya getirir. İşçiler, öğrencilerin taleplerine de sahip çıkarak, giderek ar-

tan devlet terörüne karşı alanlara çıkarlar. Fransa'da 8 milyon, İtalya'da ise 7,5 milyon işçi genel greve çıkar. Her iki ülkede de işçi sınıfının ve öğrenci gençliğin eylemleri ortaklaşmaya başlar. Fabrika işgalleri, kitlesel miting ve yürüyüşler, polisle çatışmalar günlük hayatın bir parçası haline gelir.

İşte, "15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin ardında yatan kendine güven duygusunun, hakkını sokaklarda arama anlayışının, devletin ordusu ve polisiyle çatışma içerisine girmekten çekinmeyen bir cesaretin ve militan cüretkârlığın, 1968 başkaldırısının bu topraklardaki bir uzantısı olduğunu" görmemiz gerekir.

Fransa'da 68 baharında patlak veren üniversite ve fabrika işgalleri dalgası, derhal Türkiye'ye de sıçrar. 1968 Haziranı'nda İstanbul Üniversitesi'nin işgaliyle yükselen gençlik eylemleri, kısa zamanda tüm okullara yayılır. Bu dönemde, gözünü dünyada olup bitenlere diken yalnızca devrimci öğrenciler değildi, dahası bu devrimci öğrencilerin birçoğu öğrendiklerini işçilere taşımaktan da geri durmadılar. Zira Avrupa'daki mücadele biçimleri işçi sınıfı hareketinde de yansımaları bulur: Derby işgaliyle birlikte Türkiye işçi sınıfı hareketinde de fabrika işgalleri önemli bir yer tutmaya başlar. Devrimci cüretkârlık ve militan mücadele anlayışı inanılmaz bir hızla işçi sınıfı içerisinde yayılır.

Aldığı ivmeyle bir adım daha öne çıkan işçi sınıfının militan eylemliliği, işçi hareketinin hem büyümesinde hem de

niteliğinin gelişmesinde ikinci bir dönüm noktası olur. Bu noktadan başlayarak işçi sınıfının kendiliğinden gelişen fakat devrimci bir öz taşıyan, fabrika işgalleri, boykotlar, yasadışı grevler gibi eylemleri patlak verir. Aynı dönemde işçi hareketi ile yüzünü sınıfa dönen devrimci gençlerin buluşması, sınıf hareketinin gittikçe politikleşmesini de beraberinde getirir. Zira 1969 Şubat'ında ABD 6. Filosu'nun İstanbul'a gelişini protesto etmek üzere alanlara çıkanlar, bir yıl önceki gibi yalnızca öğrenciler değildi artık. Bu kez işçiler de alanlara çıkar. 1969 kışında patlak veren Singer işgali ve ardından yaz aylarındaki Demir-Döküm işgaliyle birlikte, direnişlerin artık fabrikaların sınırlarını aşarak tüm bir işçi bölgesine yayılmasına, kadınların da direnişlere militan bir temelde katılmasına tanık olunur. 69 sonbaharındaki Gamak işgaliinde, polis silahlı saldırıda bulunur. Öldürülen direnişçi işçi Şerif Aygün'ün cenazesi, binlerce işçi ve onlara destek veren öğrencilerle birlikte kaldırılırken, artık "evde çocuk ekmek bekliyor" gibi sloganlar bir tarafa bırakılır, "Kahrolsun Kapitalizm!", "Bağımsız Türkiye!" gibi sloganlar öne çıkmaya başlar. Sungurlar işgali de aynı şekilde gelişirken, Alpagut linyit işletmelerinde ve Günterm işgaliinde işçiler yalnızca işgalle kalmazlar, kurdukları işyeri konseyleri aracılığıyla işyerini çalıştırmaya devam ederler.

1968 başkaldırısının Türkiye'ye de hızla yansımaları, öğrenci gençlik hareketinin hızla devrimcileşmesi, işçi sınıfı

eylemliliğinin yasal sınırların ötesine taşması ve yükselen bu hareketin DİSK bünyesinde toplanması... DİSK'in çatısı altında gerçekleşen işçi eylemliliği yükselip düzeni tehdit etmeye başlayınca, burjuvazi 274-275 sayılı sendikalar yasasını değiştirerek DİSK'i tasfiye edecek yeni bir yasa tasarısı hazırlığına girişir. Üstelik bu yasanın hazırlayıcılarından biri de '70'li yılların sonlarında DİSK'in başkanlığına seçilecek olan o dönemin CHP milletvekili Abdullah Baştürk idi.

Yasa değişikliklerinin mecliste kabul edilmesinin ardından, işçi temsilcilerinin de geniş katılımıyla yapılan kalabalık toplantıda DİSK eylem kararı alır. DİSK yönetimi, bir protesto mitingi yapmayı planlar ve fabrikalardaki işçilere DİSK'ten gelecek talimatları beklemelerini salık verir. DİSK'in planına göre miting 17 Haziran'da yapılacaktı. Ancak DİSK'in kanuna karşı çıktığı ve protesto edeceği haberi bir anda tüm fabrikalara, işyerlerine, kahvelere ve hatta evlere kadar ulaştığında, zaten istem üzerinde olan işçi sınıfı kendiliğinden derhal sokaklara akar.

15 Haziran günü, 115 işyeri ve yaklaşık 75 bin işçiyle başlayıp, 16 Haziran günü 168 fabrikayı ve 150 bine yakın işçiyi kucaklayan 15-16 Haziran Direnişi, modern sanayi proletaryasının beşiği olan İstanbul ve İzmit yöresini kapsar. 15 Haziran sabahı İstanbul'da, Gebze'de, İzmit'te fabrikalar durur. Her tarafta işçiler çeşitli yürüyüşler ve mitingler düzenler ve kent merkezlerine doğru hareket ederler. DİSK'in böylesi bir kararı olmasına rağmen işçiler bu protestoları kendi inisiyatifleriyle ve elbette ki öncü işçilerin ve devrimcilerin yol göstermesiyle yalnızca iş bırakmakla sınırlamazlar... "Eylemin tahmin edilen sınırları aşması, hareketin daha ileri bir noktaya evrilmesi üzerine DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler radyodan işçilere seslenir ve provokasyona kapılmamalarını, anayasal sınırları aşmamalarını ister." Yani işçi sınıfının bu militan direnişi karşısında reformizm, aslına rücu eder. İşte 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin arka planında bunlar yatar.

Şimdi de 2013 Gezi (Haziran) Direnişi'nin mayalandığı tarihsel ve toplumsal atmosferi anımsayalım:

"Türkiye, bunalımlar, savaşlar, iç savaşlar ve toplumsal hareketliliklerle çalkalanan bir coğrafya ile çevrilidir ve kendisi de çok yönlü bunalımlar içinde bir ülkedir. Ekonomide biriken sorunlar giderek ağırlaşıyor ve her an patlak

verebilecek yeni bir bunalımı hazırlıyor. Uzun yıllardır sürdürülen sosyal yıkım saldırılarının mayaladığı sosyal bunalım katmerleşiyor, sosyal gerginlikler büyüyor. Rejim bunalımında yeni bir denge oluşmuş gibi görünse de gerçekte her şey hala belirsizliğini koruyor. Olup bitenleri cumhuriyetin kuruluş ilke ve değerleriyle bir hesaplama sayan önemlice bir toplum kesimi var ve bunların güçlenen muhalefeti zaman zaman sokağa taşıyor. Türkiye'nin en yakıcı sorunlarından olan Kürt sorunu bölgeselleştigi ölçüde rejimi giderek daha çok zorluyor, düzenin kendi bünyesindeki parçalanma ise sorunu daha karmaşık hale getiriyor. Dinsel gericilik devlet ve toplum yaşamına daha etkin bir biçimde yerleştiği ölçüde milyonlarca Alevi yurttaşın kaygıları ve huzursuzluğu artıyor, Alevi sorunu daha da bir yakıcı hale geliyor. Aynı şekilde, dinsel gericiliğin kendi değer ve tercihlerini tüm topluma dayatmaya yeltenmesi, kamusal alanda dinsel ideoloji ve uygulamalara sürekli yeni alanlar açılması, yaşam tarzına sinsî ama sistemli müdahaleler, yeni türden bir siyasal-kültürel bunalımı mayalıyor ve bunun ürünü bir muhalefeti hazırlıyor. Aynı gelişmeler kadın sorunu daha da ağırlaştırıyor, ona yeni biçimler ve boyutlar kazandırıyor.

Tüm bunların etki ve sonuçları, beslediği muazzam tepki birikimi, Haziran Direnişi aynasından tüm açıklığı ile yansıyor. Denebilir ki Haziran Direnişi tüm bu farklı türden tepki ve hoşnutsuzluklar birikiminin birleşik bir patlaması olmuştur." (Kızıl Bayrak Gazetesi, Haziran Direnişi-1 / H. Fırat)

Meselenin özü ve özeti, her iki Haziran Direnişi'ni mayalayan tarihsel ve toplumsal koşullarda esasa ilişkin bir farklılık olmadığı gibi, büyük direnişler karşısında reformistlerin takındıkları tutumlarda da esasa ilişkin bir değişiklik söz konusu değildir. Zira 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, 2013 Gezi (Haziran) Direnişi, Greif Direnişi ve Metal Fırtınası karşısındaki tutumları ile 2016 1 Mayıs alanına ilişkin tutumları buna en iyi örneklerdir. Üstelik 1 Mayıs alanı olarak Bakırköy Halk Pazarı'nda uzlaşmaları nedeniyle iki büyük konfederasyon (DİSK ve KESK) ve iki büyük meslek örgütü (TMMOB ve TTB) hükümet tarafından teşekkürle ödüllendirilmiştir(!)

Kapitalizm var olduğu sürece ne büyük direnişleri mayalayan tarihsel ve toplumsal koşullarda esasa ilişkin bir değişiklik ne de bu direnişlere karşı reformistlerin tutumlarında esasa ilişkin bir değişiklik olacaktır. Dolayısıyla tüm devrimci dinamikler, işçi sınıfı ve emekçileri hem 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin hem 2013 Haziran Direnişi'nin ve hem de Greif Direnişi'nin yol göstericiliğinde sermaye diktatörlüğüne ve reformizme karşı fiili meşru ve militan bir çizgide örgütlü mücadeleye sevk etmek göreviyle yükümlüdürler.

Dün başardık, yine başarabiliriz!

Güncel saldırıların püskürtülmesinde öncü işçilere büyük rol düşüyor. Öncü işçiler kapsamlı saldırı programı karşısında fabrika fabrika 15-16 Haziran ruhuyla mücadeleyi büyütme, vakit kaybetmeksizin "işgal, grev, direniş" bakışıyla geri püskürtmek için kolları sıvmalıdır.

Geçtiğimiz günlerde meclisten geçen kiralık işçilik yasası ile işçilere dayatılan kölelik koşullarının önü düzlenmek isteniyor. Çıkarılan yasa ile yaklaşık 10 milyon işçi kiralık statüsüne geçecek ve birçok haktan mahrum olarak çalışmaya mahkûm edilecek.

Sınıfa yönelik kapsamlı bir yıkım anlamına gelen yasal düzenleme, sessiz sedasız meclisten geçmiş oldu. Bu kapsamlı saldırı programı karşısında kılını bile kıpırdatmayan sendikaların geldiği noktayı ortaya koyan süreç, öte yandan sermayenin işçi sınıfından duyduğu korkuyu da gözler önüne serdi. Saldırı yasası sermaye sözcüleri tarafından uzun süreden beri dillendiriliyor olmasına rağmen, yasanın geçmesi için 1 Mayıs süreci özellikle beklendi. Saldırı karşısında sınıfın tepkisini ölçemeyen sermaye çevreleri, 1 Mayıs'ın zayıf görüntüsü ile rahatladı ve yasayı bir çırpıda çıkarmış oldu. Şimdi sırada kıdem tazminatının gaspı bulunuyor.

Kölelik yasası bugün meclisten geçmiş olabilir, ama çalışma yaşamında uygulanıp uygulanamaması sınıfın bu süreçten sonra vereceği mücadeleye belli olacaktır. Zira yasa geçmesine rağmen her şey bitmiş değildir. Sınıfın en temel haklarını bir kalemde silen, kölelik

koşullarını ağırlaştıran yasa sokakta kitlesel, güçlü ve militan bir direnişle parçalanabilir. Dün 15-16 Haziran'da sınıfın sokakları zaptetmesiyle nasıl ki dönemin saldırı yasası geri çekildiyse, bugün de bu başarılabilir.

1970'de yaşanan 15-16 Haziran Direnişi yüz bini aşkın işçinin katıldığı militan, kitlesel bir işçi başkaldırısı idi. Tabii ki, böyle bir direniş bir anda ortaya çıkmadı. Yılların birikimi üzerinden şekillenen direniş işçi sınıfının bir patlamasıydı. '60'larda sermayenin çok yönlü baskısına ve sömürüsüne karşı işçi sınıfı sürekli gelişen ve büyüyen bir mücadele pratiği ortaya koymuştur. Kavel direnişi, Saraçhane mitingleri, birçok fabrika işgali, eylemler gerçekleştiren işçi sınıfı 70'lere gelindiğinde büyük bir birikime sahiptir. Demokratik sendikal alanda yıllardır verdiği mücadele ile kazandığı hakları bir kalemde almaya çalışan sermayeye karşı harekete geçen işçi sınıfı, 2 gün süren ve hayatı felç eden 15-16 Haziran Direnişi ile yasayı geri çektiydi.

Bu açıdan 15-16 Haziran Direnişi sınıfa bugünkü saldırılara karşı ne yapılması gerektiğini de göstermektedir. Peki, bugün işçi sınıfı güncel saldırı programını çektirmeyi başarabilir mi?

Sermaye son yıllarda işçi sınıfına yö-

nelik saldırılarını arttırmış ve birçok hakını gasp etmiştir. Gelinek yerde işçi sınıfının büyük bir çoğunluğu açlık sınırının altında, kuru bir ücrete mahkûm edilmiş bulunuyor. Ama bir de bu tablonun diğer tarafı söz konusudur. Yıllardır dayatılan bu ağır çalışma koşullarına karşı sınıfın içinde birikmiş olan öfke akacak bir kanal aramaktadır. İşte sermayenin korkuları da, bu öfkenin örgütlü bir şekilde açığa çıkmasındandır. Geçtiğimiz sene Metal Fırtınası bunun zemininin güçlü bir şekilde var olduğunu ispatlamıştır. Bir anda onlarca fabrika, eylemli sürece geçmiş ve günlerce, binlerce işçi fiili grevler gerçekleştirmiştir. Greif işgali ise, sınıfla öncüsünün buluşmasının sınıfın bu geri tablosunda bile başarılabilirliğini göstermiştir. Yeter ki doğru ve yerinde müdahale yapılabilin.

Tüm bu açılardan güncel saldırıların püskürtülmesinde öncü işçilere büyük rol düşüyor. Öncü işçiler kapsamlı saldırı programı karşısında fabrika fabrika 15-16 Haziran ruhuyla mücadeleyi büyütme, vakit kaybetmeksizin "işgal, grev, direniş" bakışıyla geri püskürtmek için kolları sıvmalıdır. Eğer bu başarılabilirse yeni 15-16 Haziranlar'ın yolu da açılmış olacaktır.

Kadın istihdam paketleri:

Esnek üretim biçimlerini meşrulaştırma operasyonları!

İşçi sınıfını ekonomik, siyasal ve kültürel açıdan kısıp alan çok yönlü saldırıların yoğunlaştığı bir süreçten geçiyoruz. Saldırıları iç içe geçerek sınıfın dört bir yanına örülen duvarların harcını oluşturuyor. Bu duvarlar bir tek şeyi hedeflemektedir. Bu hedef burjuvazinin mezar kazıcısı olan işçi sınıfının sınıfsal-siyasal bilincini yok ederek onu örgütsüzleştirmektir. Burjuvazi tarih sahnesine çıktığı andan beri bunu ölüm kalım sorunu olarak ele almıştır. Yüzyıllardır sınıflar mücadelesinin seyrine göre saldırılarının dozajını kâh artırarak kâh azaltarak ısrarla bu hedefe ulaşmaya çalışmaktadır.

Dünden farksız olarak yine aynı hedefe yürüyen burjuvazi, bugün dünyada ve yaşadığımız topraklarda sınıf mücadelesinin verili durumundan güç alarak saldırıların boyutunu arttırmaktadır. Tırmandırdığı kirli savaşlarla sınıfın arasına düşmanlık tohumları serpmektedir. Milliyetçi-şoven histeri ile sınıfı kendi içinde bölmektedir. Medyasından sosyal ağlarına kadar sınıfın ulaşabildiği kültürel-sosyal alanları, kendi gerici ideolojisine kürsü olarak işlevsel bir biçimde kullanmaktadır. Bireyci, şükürcü, yoz insani ilişkileri sınıfa taşıyan bin bir çeşit aracı devreye sokmaktadır. Kendi kanlı-gerici çıkarlarını sınıfın çıkarları gibi sunmakta, sınıfı kendi politikalarına taraf yapmaktadır.

Son olarak bu yazıda işleyeceğimiz gibi sermaye düzeni işçi sınıfının kan bedeli kazandığı haklarına dahi göz dikmekte, kıdem tazminatını gaspa girişmekte, kiralık işçi büroları ve esnek üretim modelleri ile iş güvencesini ve örgütlenme zeminlerini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. İstenen tablo, toplamda burjuvazinin sırtındaki yüklerin alınarak karşısına dikilebilecek bir güç bırakmaktır. Bu sebeple söz konusu saldırılar, ilk elden ister ekonomik isterse kültürel biçimler taşıyın, özünde aynı zamanda siyasaldır.

Bugün bu saldırılara karşı koyamayan bir işçi sınıfı, sadece sefalet koşullarının ağırlaşmasına boyun eğmiş olmakla kalmayacak, aynı zamanda örgütsüz, dağınık, sınıf bilincinden yoksun bir yığına dönüşecektir. Nasıl ki burjuvazi kendisi için ölüm kalım meselesi olarak gördüğü hedefe ulaşmak için duvarlar örüyorsa, işçi sınıfı içinde bu duvarları yıkmak da aynı derecede ölüm kalım meselesidir. Hatta bu duvarların yıkıntıları arasında yeni bir dünya inşa etmekle eş anlama

Burjuvazinin göz boyamalarına karşı esnek çalışma biçimlerine geçit vermemek gerekmektedir. Bu görev topyekün işçi sınıfının omuzlarında olduğu kadar, kadın işçi ve emekçilerin de omuzlarındadır. Kadın kimliğini aşagılıyarak ikinci sınıf cins konumuna getiren ve bu konumu kendi sefil çıkarları için döne döne kullanan burjuvaziye karşı işçi kadınların en önde mücadele etmeleri gerekmektedir.

gelmek üzere sınıf adına yeni bir hayatın mücadelesidir.

BURJUVAZİ İÇİN HEDEFİ GİDEN YOLDA HER ŞEY MÜBAH!

Her iki sınıf da gardlarını almaktadır. Burjuvazi kendi yolunu yürürken kaçak dövüşmekte, çeşitli güzellere gitmekte, işçi sınıfının gözünü boyamaya çalışmaktadır. Kıdem tazminatını gasp planlarını, aslında tazminatların fona devredilerek güvenceye alınacağı yalanı arkasına gizlemektedir. Yine aynı şekilde tartışmaları yıllara yaymış, bu şekilde yasalasamış olmasına karşın toplum nezdinde kanıksanma yaratmış bulunmaktadır. Esnek üretim modellerini ise daha da aşagılık bir yöntemle meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Kadın istihdamını artırma sözde çabaları arkasında da topyekün sınıfı kesen bir saldırı yatmaktadır. Bu saldırıyı, burjuva toplumu olarak her vesileyle sözde "kutsadıkları" analık durumunu kullanarak, kendi "kutsal"larını dahi sefil çıkarlarına alet ederek gündeme sokmaktadırlar. Bu ikiyüzlü tutum dahi tek başına göstermektedir ki, burjuvazi nazarında ne analık durumu ne de kadının kendisi bir kutsallık içermektedir. Yalnızca kendi

sefil çıkarları için sığındıkları bir liman işlevi görmektedir.

Burjuva ideolojisi kadının asli işinin çocuk yapmak-bakmak, ev işlerini görmek olduğu algısını topluma sindirmekle kalmamakta, kadının yerinin evi olduğu düşüncesini analık durumunun kutsallığı ile birlikte dillendirmektedir. Buna ayrıca yüzyıllardır süregelen ve kapitalizmin kendine has yöntemleri ile derinleştirdiği toplumsal baskı da eklenmektedir. Kadın, bu "kutsal" kılıfın ve baskıların ardında ikinci sınıf cins olarak toplumsal hayattan soyutlanmakta, çocuk-yaşlı bakımı ve gündelik hayatın sürmesi için gereken ev işleri kadının omuzlarına kayıtsız şartsız, sorgusuz sualsiz yüklenmektedir.

Bununla da yetinmeyen burjuvazi, kadın istihdamını artırma başlığı altında yine "kutsallık" argümanına başvurmakta ve toplumsal baskıdan güç almaktadır. Esnek üretim modellerini işçi sınıfına doğrudan sunup onayını alamayacağını bilen burjuvazi, sınıfın toplamını kesen söz konusu saldırısını, kadınların "kutsal" görevlerini yerine getirirken aynı zamanda üretime de dâhil olabileceği tezi üzerinden şekillendirmektedir. Çağrıyla çalışma, evden çalışma gibi biçimler,

kadınların "kutsal" görevlerini ihmal etmeden üretime katılmaları için "ideal" biçimlerdir. Dahası burjuvazinin dolaysız katkıları ve bilinçli politikalarıyla toplumda kadına biçtiği ikincil konum gereği, hem kadınlar için hem de toplum nezdinde kabul edilebilirdir. Kadın istihdam paketleri ile kadınlara sunulan sözde "müjde"ler, kadın işçilerin kölelik koşullarını ve ikinci sınıf konumunu değiştirmek bir yana perçinleyen, derinleştiren işte bu aynı algının ürünüdür. Bir başka deyimle bu politikalar, esnek üretim modellerini meşrulaştırmanın aşagılık bir şekilden ibarettir.

KADIN İŞÇİ, BURJUVAZİNİN YALANLARINA KANMAMALI, SINIFININ ÇIKARLARI İÇİN MÜCADELE ETMELİDİR

Evet, toplumda ikinci sınıf cins olarak görülen, ev ve çocuk bakımı altında ezilen kadın için üretime dâhil olmak, çocuğuna bakacak bir yakını varsa, eşinin, babasının ve hatta bazen çocuklarının iznini alabilmişse, iş saatleri dışında ev işlerini, yemeği vb.'ni ihmal etmeyeceğini garantileyebilecekse, demek oluyor ki ikinci bir mesaiyi de iş çıkışı evde geçirecekse mümkün olabilmektedir. Bu du-

rumda burjuvazinin kadın işçilerin karşısına koyduğu seçenekler onlar için cazip olmakta, hiç değilse çalışmaya başlamak veya devam edebilmek için uygun bir yol olarak görünebilmektedir. Burjuvazi kadınların önüne çıkışı olmayan bir labirent koymuştur. Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek istemektedir.

Eğer kadın istihdamının artırılması amaçlanıyorsa yapılması gerekenler açıktır. O da kadınların üretime dâhil olmasını engelleyen koşulları ortadan kaldırmaktır: Mahallelerde, fabrikalarda, sanayi bölgelerinde ulaşımı kolay, nitelikli, ücretsiz kreşler, gündüz bakım evleri açmaktır. Toplu çamaşırhaneler-yemekhaneler örgütlemektir. Kadın işçinin emeğini ek gelir olarak görmeyerek, kadına aynı işi yaptığı erkek işçi ile eşit düzeyde, insanca yaşamaya yetecek ücret vermektir. Çalışma koşullarını kadın sağlığına uygun olarak düzenlemektir.

Yanı sıra kadının analık durumundan doğan haklarının bir lütfü olarak sunulmasından ve işten çıkarmanın fiili sebepleri olarak ele alınmasından vazgeçilmeli ve bu haklar güvenceye alınmalıdır. Kadının cinsel bir meta değil de toplumun bir parçası olduğu algısı gerici-cinsiyetçi algının yerine konmalıdır. Dahası evde, fabrikada, sokakta bu algının kökleştirilmesi gerekmektedir. Kadınlar ancak bu koşullarda üretime kitlesel olarak katılabilir; geçici, iş güvencesiz, küçük ölçekli iş yerlerindeki vasıfsız işçilikten, tacizlerden, mobbingden, ev işlerinin ve çocuk bakımının yıpratıcı yükünden bu koşullarda kurtulabilirler.

Sıraladığımız maddeler kapitalizm için kâr getirmeyen her şey gibi koca bir külfettir. Bu sebeple, kapitalist sistem kadın istihdamının artırılması için hayata geçirilmesi gereken en basit uygulamaları dahi işçi kadınlara bahşetmeyecektir. Göz boyamaya ve bu esnada kendi çıkarları için kadınların analık durumunu ve üzerlerindeki yüzyıllık baskıyı kullanmaya devam edecektir. Bu sebeple burjuvazinin göz boyamalarına karşı esnek çalışma biçimlerine geçit vermek gerekmektedir. Bu görev topyekün işçi sınıfının omuzlarında olduğu kadar, kadın işçi ve emekçilerin de omuzlarındadır. Kadın kimliğini aşağılayarak ikinci sınıf cins konumuna getiren ve bu konumu kendi sefil çıkarları için döne döne kullanan burjuvaziye karşı işçi kadınların en önde mücadele etmeleri gerekmektedir. İşçi kadınlar talepleri için en önde mücadeleyi yükselttikleri durumda haklarını sökerek koparıp almayı da başaraçklardır.

* *Güvenceli iş istiyoruz!*

* *Eşit işe eşit ücret istiyoruz!*

* *Fabrikalarda, mahallelerde, sanayi bölgelerinde ücretsiz, nitelikli kreş, gündüz bakım evleri istiyoruz!*

* *Taciz, mobbing ve baskılara son verilsin!*

* *Kadın sağlığına uygun çalışma koşulları istiyoruz!*

İşçi ve emekçilere “destek” adı altında sömürü

AKP'nin işçi ve emekçilerin haklarını gasp etmeye, ağır, güvencesiz, esnek çalışma koşullarını dayatmaya yönelik saldırıları hız kesmeden devam ediyor. Meclis komisyonunda kabul edilen Özel İstihdam Büroları yasası, aile paketi, tasarı halinde olan kıdem tazminatının fona devredilmesi derken “çeyiz hesabı” ve “konut hesabı” da resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi bile. Ayrıca gündemde Temmuz ayında yasallaşması planlanan ve bu kapsamda Hazine Müsteşarlığı'nın üzerinde çalıştığı “Otomatik” -yani zorunlu- Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) de var.

Nisan ayında uygulamaya konulan Çeyiz Hesabı ile evlenecek genç çiftlere devlet katkısı ile maddi destek sağlanacağı vaat ediliyor. Devlet katkısından yararlanmak için mevduat ya da katılım bankalarının yurt içi şubelerinden hesap açtırarak minimum 100 TL maksimum 1000 TL olmak üzere düzenli para yatırarak en az 3 yıl birikim yapmak gerekiyor. Devletin yapacağı katkı 5.000 TL ile sınırlı. O da, 5 yıllık hesaplar için geçerli, yani işçi ve emekçiler 5 yıl boyunca konulan limitler dahilinde para biriktirirse en fazla 5.000 TL devlet katkısı alabilecek. 27 yaşını doldurmadan ilk evliliğini yapanlar evlilik cüzdanı ile beraber başvurarak hesabındaki parayı çekebilecek.

Konut hesabına devlet katkısı için ise bankalarda açılacak birikim hesabına en az 3 yıl boyunca para yatırılması gerekiyor. İlk konut alımının ardından biriken tutarın %20'si kadar maksimum 15.000 TL'yi geçmeyen devlet katkısı ödenmesi söz konusu olacak.

Görüldüğü üzere devlet emekçilere bir taraftan genç yaşta evliliği teşvik ederek doğurganlığı ve ucuz işgücünü arttırmayı hedeflemekte, diğer taraftan ise özellikle son yıllarda düşüşe geçen tasarruf rakamlarını arttırarak piyasayı canlandırmaya çalışmakta. Zira sermaye düzeninde ekonomiyi oluşturan her bir çark birbirine sıkı sıkıya bağlı. Bankaların kredi vermesini sağlayan en önemli ve ucuz kaynak mevduat. Mevduatlar yani hane halkının tasarrufları azaldığında şirketler yatırım yapmak için kullanılacak hammadde, ara mal vb. ithal etmek üzere dış kaynaklara başvurur, bu durumun süreklilik kazanması dış alımın dış satımdan fazla olmasını, yani dış ticaret açığını kaçınılmaz hale getirir. Sanki işçi sınıfına, emekçilere maddi katkı yapar gibi gözükse de AKP, aslında çoğunlukla yoksulluk sınırında geçimini sağlayan emekçilere sözde teşvik ile tasarruf yapmaya çalışarak hizmet ettiği sermaye sınıfına nefes aldirmayı amaçlıyor.

Yine tasarrufların neredeyse zorunlu hale getirilecek olmasının bir diğer çarpıcı örneği ise hazinede görüşülmeye başlanan zorunlu “Bireysel Emeklilik” uygulaması. Uygulamanın basına yansıyan ayrıntılarına bakıldığında; bireysel emeklilikte şirketten şirkete geçişmeyecek 5 merkezi fon kurularak kamu-özel işbirliğinde ihale yöntemiyle portföy yönetim şirketlerine yönettirilmesi, zorunlu BES'e katılım yaşının 45 yaş altı belirlenerek, ayda asgari ücretin %5'i kadar 65 TL'ye karşılık gelen bir katkıyla yılda 15 milyar TL'lik fon girişinin hedeflendiği görülüyor. Halihazırda Bireysel Emeklilik Sistemi'ne dahil olmak

isteyen katılımcılar, birikimlerini istediği şirketten istediği fon paketinde değerlendirebiliyorken, öngörülen yeni sistemde seçim hem katılımcıların elinden alınmış oluyor hem de sisteme katılım tamamen zorunlu hale getiriliyor. AKP sermayenin kaynak arayışlarını işçinin, emekçinin çoğu zaman ay sonunu dahi getiremediği maaşına göz koyarak sağlamaya çalışıyor. Zorunlu Bireysel Emeklilik'te birikecek fonların akibeti, nasıl yönetileceği, ne kadar getireceği ise devletin yönettiği İşsizlik Sigorta Fonu'nun enflasyonun 1 puan altında kalan getirisinden anlaşılabilir.

Sermaye sınıfının içinde bulunduğu ekonomik kriz gün geçtikçe daha da derinleşmekte. Saplandığı bataktan çıkmaya çalışan sermaye, işçi ve emekçilerin can pahasına mücadele edip kazandığı sosyal hak ve özgürlüklere saldırmakta, yaşadığımız coğrafyada halkları acımasızca katletmekte. Ülkemizde sermayenin güdümündeki gerici-dinci-faşist AKP hükümetinin de özel katkısıyla dindar, sorgulamayan, düşünmeyen, şükürcü, ucuz işgücü olacak yeni nesiller yetiştirilmek isteniyor. İçinden geçilen dönem işçiler, emekçiler ve kardeş halklar için adeta bir ölüm-kalım dönemidir. Ya sermaye düzenine ve onun faşizan dayatmalarına karşı devrimci bir sınıf hareketi yaratılarak ezilen halklarla birleşik bir mücadele hattı örülecek ya da topyekün işçi ve emekçiler kölelik koşullarında, onursuz bir yaşama mahkum edilecek.

Göçler, mülteciler, sorunlar ve sorumlular - 2

KALE OLARAK AVRUPA BİRLİĞİ

Bugün dünya çapında 60 milyona yakın insan göçmen durumundadır. En büyük göç hareketi İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde yaşanmıştı ama o dönemde az sayıda insan Avrupa'ya doğru göç etti. Hareket tersi yöneydi, insanlar Avrupa'dan kaçıyorlardı.

2014 yılında 14 milyon insan evinden-yurdundan edildi ve göçe zorlandı. Bunların sadece 714 bini Avrupa'dan iltica talebinde bulundu. Bu sadece savaş ve yoksulluk bölgesinden göç eden göçmenlerin yüzde 5'i anlamına gelmektedir.

Göçe zorlananların yüzde 86'sı kendi kaçtıkları ülkelerin yanı başındaki komşu ülkelerde mülteci ve kaçak olarak kalmaktadır. Bunun asıl sebebi ise bir gün yine evlerine geri dönme umutlarıdır.

Avrupa'nın sınırları katliamcı bir hal almış bulunuyor. Akdeniz ve Ege'de boğularak ölen göçmenlerin ölümleri kanıksandı. Bu ölümlere göz yumulduğu gibi, emperyalistler ölümlerin önünü bizzat açmaktadırlar ve hatta göçmenler görevlendirilmiş şirketler tarafından öldürülmektedir. Bu durumun gelebilecek diğer göçmenler üzerinde caydırıcı etkiye bulunacağı ve korkarak vazgeçmelerine yol açabileceği umut edilmektedir. "Öldürme Birliği" haline gelen AB bu insanlara vize için hiçbir şans tanımamaktadır. AB ülkelerine gelmek isteyenlerin, ölümü göze almaları gerekmektedir. Sınırdan acımasızca dövülmekte, açlığa terk edildikleri gibi çocuk, kadın, yaşlı dinlemeden saldırıya maruz kalmaktadırlar. Avrupa'da göç dalgasının ne pahasına olursa olsun durdurulması, göçmenlerin geri gönderilmesi ve sınırdan içeri alınmaması için her şey yapılmaktadır. AB ülkeleri sorumluluğu birbirlerinin üzerine atarken, olan göçmenlere olmaktadır. Sonuçta göçmenler zor durumda bırakılmaktadır. Bunun adına da iltica krizi denilmektedir. Kriz durumu olmadığı halde bu algı yaratılarak mülteciler suçlanmaktadır.

Almanya göçmen akımını durdurma çabalarında başı çekiyor. Polis kontrollerinin artırılması, tel örgülerin ve sınır duvarlarının daha fazla çekilmesi istenmektedir. Çok kısa sürede iltica dilekçelerinin cevaplanması ve insanların geriye geldikleri ülkeye veya üçüncü ülkelere gönderilmesi yaygın uygulamalar arasındadır. Almanya 2015 yılı Ağustos sonu istatistiklerine göre 11 bin 522 göçmeni geri gönderdi.

Almanya'nın baskısıyla AB, Avrupa'nın dilekçelerini reddettiği göçmenleri geri alması için Afganistan'la 'Geri alma' antlaşması imzaladı. Buna göre iltica dilekçesi reddedilenler Afganistan'a geri gönderilmektedir. Burada ikiyüzlülük tam bir utanmazlık boyutuna varmış bulunuyor.

Bir taraftan Afganistan'ın durumunun iyi olmadığı gerekçesiyle Alman ordusunun Afganistan'da kalması sağlanmaktadır. Ama konu göçmenler olunca Afganistan'ın durumunun birden bire iyi olduğu belirtilerek ilticacılar geri gönderilmektedir. Alman İçişleri Bakanı Mai zière utanmadan, "Afganistan'dan kaçıp mülteci olmak kabullenilemeyecek bir durumdur, çünkü Afganistan devleti çok miktarda yardım adı altında para yardımı aldı, bundan dolayı da insanların orada tutulmasını beklemek bizim hakkımızdır" mealinde açıklamalar yapabilmektedir. Bu kadar tartışma, önlem ve kriz Afganistan'dan 2015 yılında gelen 7 bin mülteci için yapılmaktadır.

Birleşmiş Milletler verilerine göre 2015 yılının ilk yarısında Taliban'la iktidar güçleri arasındaki çatışmalar sonucu 1592 sivil insan öldü ve 3329 insan yaralandı. 1,5 milyon insan bu çatışmalardan dolayı Pakistan'a, 1 milyon insan ise İran'a göç etmek zorunda kaldılar. Yine 1 milyona yakın insan ise AB ülkelerine gitmiş durumda.

AB mülteci akımını engellemek için Türkiye ile 29 Kasım 2015 tarihinde başkanlar düzeyinde antlaşma yaptı. Buna

göre Avrupa Birliği'ne giriş işlemleri hızlandırılacak ve Türkiye 3 milyar avro alacak. Bu, Türkiye'deki çadırlarda yaşayan mültecilere sözüm ona 'yardım parası' olarak verilecek.

Bu anlaşma sonucu Türk yönetimi, mültecileri daha Türkiye'den yola çıkmadan engellemeye başladı ve yeni önlemler almaya yöneldi. Yine de mülteci akımını engelleyemediler. Türkiye yeni bazı talepler ileri sürdü. Daha doğrusu bir 'Kayseri pazarlığı' yaptı. Buna göre Türkiye'ye 2018 sonuna kadar ek bir 3 milyar avro daha verilecek (yani toplam 6 milyar avro olacak). Ayrıca Türkiye'ye vizeyi kaldırma önerisi yapılacak. Öte yandan, Yunanistan'dan geri gönderilecek her bir Suriyeli göçmen için bir Suriyeli legal yollardan kabul edilecek.

SINIR GÜVENLİĞİNİN ASKERİ BOYUTU

Sınır güvenliği FRONTEX, TRITON, EUNAVFOR* gibi askeri yapılarla kara ve denizden güvence altına alınmak istenmektedir.

AB ülkeleri 23 Nisan 2015'te özel gündemle toplanarak 10 maddelik bir antlaşmaya onay verdiler. Mülteci konusunda işlemlerin hızlandırılması ve yavaş harekete son verilmesi, mülteci akımının engellenmesi, masrafların karşılanması karar altına alındı. Legal ve güvenli mülteci yolunun sağlanması, Akdeniz'de ölümlerin engellenmesi için askeri kuruluş FRONTEX'e (Sınır Güvenlik Ajansı) görev verilmesi karar altına alındı. FRONTEX'in görevi AB üye ülkelerinin deniz

ve kara sınır güvenliğinin korunması olarak belirlendi. Bu görevler arasında Akdeniz'in güven altına alınması, askeri operasyonlar düzenleme, kaçış yollarının açığa çıkarılması, mallarına el konulması ve botların batırılması gibi "önlemler" bulunuyor.

Almanya'da SPD, Yeşiller ve bazı Sol Partililer mültecilerin geldikleri ülkelere verebilecekleri faydalar üzerinden bakarak, önerilerde bulunmaktalar. Tembel mültecilere karşı çalışkan ve işe yarayanların, nitelikli iş pazarına entegre olabilecek mültecilerin kontrollü içeri alınmasının doğru olacağını belirtmektedirler. Kanada usulü puanlama sistemiyle yüz binlerce insanın alınabileceği savunulmaktadır.

GÖÇMEN SORUNUN TEMEL KAYNAĞI

Göçmenlerin geldikleri ülkelere bakıldığında açıkça görülecektir ki bunlar çoğunlukla Ortadoğu ülkeleridir (Irak, Suriye, Afganistan, Lübnan, İran vs.) Bunun başlıca sorumluları ise, başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerdir. Özellikle enerji kaynakları ve silah pazarı için bu bölgeleri karıştıranlar, emperyalistler ile yerli uşakları olan Suudi Arabistan, Türkiye, Katar gibi devletlerdir. İslami terör örgütlerini destekleyerek, etnik ve mezhepsel savaşları kışkırtmaktadırlar.

Öte yandan ticari ilişkilerin serbestliği, kredilerle geri ülkelerin soyulması ve kendilerine bağımlı hale getirilmesi yine emperyalistlerin en başat icraatlarıdır. Mesela AB, 16 Afrika ülkesiyle yaptığı antlaşma gereği Karibik ve Pasifik denizlerindeki balık tutma alanlarını sınırsızca tekeline almıştır. Böylece o yörenin balıkçıları iflase sürüklenmişlerdir. Diğer bir örnek Gana'dır. Gana tavuk ve beyaz et alanında çok önemli bir yeri tutuyordu. (Sadece Almanya'ya 2015 yılında 48 bin ton beyaz et Afrika'dan ithal edilmiştir.) O yörenin beyaz et şirketleri neredeyse yok olmuş durumdadır. Şu anda pazar payı %10'a kadar düşmüştür. AB'li büyük şirketler aşırı fiyat düşürme ile bölge şirketlerini yok etmiştir.

Bugün dünyadaki göçlerin yüzde 62'si Suriye, Afganistan, Somali, Sudan ve Güney Sudan ülkelerinden gerçekleşmektedir. İlginç olan, bu beş ülkede de NATO ve Alman askeri bulunmaktadır. Örneğin Suriye için Almanya parlamentosu Aralık 2015'te büyük bir çoğunlukla (yalnız Sol Parti tek vücut halinde karşı durdu) Suriye'ye 1200 kişilik asker göndermeyi kararlaştırdı. Tornado, askeri

uçak, Peşmergelerin IŞİD'e karşı savaşta eğitilmesi, çok sayıda askeri aktivitenin gerçekleştirilmesi, Patriot füze sistemlerinin konuşlandırılması, Akdeniz'de operasyonlara katılma ve operasyon düzenleme, Arap yarımadasının güvenliği için 4900 askerin gönderilmesi öteki örneklerden bazılarıdır sadece.

Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) 37 gelişmiş ülke ekonomisi ile 152 geri ve gelişmekte olan ülkeler karşılaştırmasına göre, ilk kategorideki ülkelerin nüfusunun dünya nüfusuna oranı yüzde 14,7'dir. Fakat dünya milli hasılasının yüzde 42,9'u ve dünya ihracatının yüzde 62,2'si bu 37 ülkenin elindedir. 152 geri ve gelişmekte olan ülke ise dünya nüfusunun yüzde 85,3'ünü barındırdığı halde, milli hasılasının yüzde 57,1'ine ve ihracatın yüzde 37,5'ine sahiptir. Bu rakamlar kişi başına düşen gayri safi milli hasıladaki uçurumu göstermektedir. Emperyalist-kapitalizmin yarattığı kitlesel yoksulluk ve sefalet insanların göç yollarına düşmesinin en önemli nedenlerinden sadece biridir.

Mülteci akınının günümüzdeki asıl kaynağı bölgesel savaşlar ve halklar arasındaki boğazlaşmalardır. Emperyalist saldırganlık ve savaş dalgası uzun yıllardır insanları kitlesel olarak canlarından, yerlerinden, ülkelerinden koparmaktadır. Uluslararası bir terör örgütü olan NATO ve emperyalist devletler ise tüm savaşların sorumlusudur. Balkan savaşı ve Afrika'nın sömürgeleştirilmesi faaliyeti batılı emperyalist güçlerin neo-sömürgeci yeniden paylaşım planlarının bir sonucuydu. Bu planlar doğrultusunda bölgesel savaşlar körüklendi. Savaşlar ise ABD, Çin, Almanya, Rusya vs. gibi silah satan ülkelere kârlı dönemler yaşattı. Savaşın, yoksulluğun, insan kaynaklı doğal afetlerin başlıca sorumlusu olan emperyalist-kapitalizm, mülteci akımının (göçmenliğin) da öncelikli kaynağıdır.

Mülteci sorununda göz ardı edilmemesi gereken en temel gerçek budur.

D. KÖROĞLU

* **FRONTEX:** Avrupa Birliği üye ülkelerinin sınırlarını korumakla görevlendirilen, merkezi Polonya-Varşova'da olan bir şirket. Asıl görevi AB sınırlarını gözetlemek, korumak ve bunun için gerekli tüm teknik altyapının oluşturulmasını sağlamak, gerekirse askeri operasyonlar düzenlemektir.

TRITON: Frontex operasyonlarına verilen isim. Triton AB adına ilk olarak İtalya'da Avrupa deniz sınırlarının güvenliğini sağlamak için bir misyondu. Bu misyon 1 Kasım 2014 tarihinde başladı.

EUNAVFOR: Frontex'in denetiminde deniz güvenlik gücü... Somali açıklarındaki denizlerde büyük gemilerin bazı illegal kaptanlar tarafından soyulmasına karşı insani yardım olarak düşünülmüş, misyonu sınır ve deniz güvenliği olan askeri güç

Hollande-Wals hükümetinin “yeni iş yasası” işçi sınıfının tarihsel kazanımlarına dönük kapsamlı bir saldırıdır

Artık yasa veya toplu sözleşmeler bir işçinin azami haklarını belirleyecek ve artık patronlar istedikleri gibi, keyfi bir şekilde, her işyerinde farklı bir şekilde, emekçilerin haklarını belirleyebilecek.

Bu iş yasası bir sürü küçük ve büyük yasayı içeriyor ve esas olarak emekçilerin mevcut haklarını yok edip işçi sınıfını, onu sömürlere karşı güçsüz kılmayı hedefliyor. İş kanunu uzmanları bu olaya 'kuralların değişmesi' diyor.

Bu şatafatlı deyimim arkasında, herkesin de kolay bir şekilde anlayabileceği bir gerçeklik vardır. Yüz yıldan fazla bir süredir ülkede ücretlilerin haklarını açıkça belirten bir yasal düzen var. Aynı şekilde bir iş kolundaki gerek büyük, gerek küçük işyerlerinde, emekçilerin haklarını somut olarak belirten toplu sözleşmeler mevcuttur. Yani somut olarak toplu sözleşmeler çerçevesinde belirlenen haklara herkes sahiptir ve hiçbir yasa bu hakların gerisinde kalmaz.

Her ne kadar da yasalarla belirlenen bu hakların bazılarını ufak tefek saldırılar yapılmış olsa da, El Khomri (çalışma bakanının ismi) yasası ile bu hakların büyük bir çoğunluğu sıfırlanacak. Yani artık yasa veya toplu sözleşmeler bir işçinin azami haklarını belirleyecek ve artık patronlar istedikleri gibi, keyfi bir şekilde, her işyerinde farklı bir şekilde, emekçilerin haklarını belirleyebilecek. Böyle bir uygulama maddi açıdan büyük yıkımlar getirecek, ama belki de işin daha da

feci olan tarafı, hem ahlaki açıdan, hem de sınıf bilinci açısından büyük hasarlar yaratacaktır. Şu anda iktidarda bulunan Sosyalist Partisi yöneticileri patronlara böyle bir hizmet vermek istiyorlar.

Evet bu yasa ile artık patronlar İş Yasası'ndaki yasaları uygulamak zorunda kalmayacaklar. Çünkü her patron bir fabrikada veya bir hizmet şirketinde olsun, kendinin belirlediği işyeri yasasını uygulayacak. Bunun sonuçları olarak da patronlar her türlü şantajı, tehdidi uygulayıp emekçiler arasında rekabet yaratacak.

Artık bu yeni yasa ile saldırılar öncekileri ile kıyaslanamayacak ölçüde tırmanacaktır. Bir patron, fabrikasını kapatmak tehdidinde bulunduğu rekabet iddialarını öne çıkarıp, 'artık yarışamayız' deyip şunu rahatlıkla söylüyor: "Siz bana pahalıya mal oluyorsunuz, eğer ücretlerinizi düşürmeyi, ödenekli izin sürelerinizi azaltmayı, ücretlerinizi zamanında alamamayı kabul etmezseniz sizi kapı önüne koyarım." Zaten şimdiden bir kısım patron, mevcut yasalara rağmen, bu gibi iddiaları öne sürerek bir sürü hakkı ihlal ediyor. Örneğin Mercedes'in Hamburg'taki Smart fabrikasında bu gibi hak ihlalleri yapılıyor. Artık uzun zamandan beri gerek otomotiv sektöründe gerek

posta hizmetlerinde bazı büyük patronlar da bu gibi şantajları uygulamaktan hiç de çekinmiyor. Bu yeni yasa ise bu patronlara çok daha cesaret verecek ve onlar da önlerindeki mevcut yasaların getirdiği engelleri hiç takmayacaklar.

İşçi sınıfı hareketi var olduğundan beri sürekli ortak çıkarları etrafında birleşmek üzerine şekillenmiştir. İşte bu ortak sınıf bilinci, işçi militanlarının ortak istekleri ileri sürerek verdikleri kavgalar sonucu oluşturuldu.

Bu açıdan verilecek en anlamlı örnek, 8 saatlik iş günü hakkının elde edilmesi için sınırların da ötesine taşın, bütün farklı kıtalarda verilen ortak mücadelelerdir. Fransa'da Haziran 1936'da gerçekleştirilen genel grev ve emekçilerin hep birlikte yürüttükleri mücadele ile toplu iş sözleşmeleri ve sosyal haklar elde edilmişti.

Haklarının her işyerinde ayrı bir şekilde belirlenmesini istemek, patronlarla iş birliği etmek, emekçilerin haklarının ellerinden alınmasına yardımcı olmak ve de kapitalizmin ilk ortaya çıkışı dönemlerinde dayattığı orman kanunlarına geri dönmek demektir. Böyle bir şeye asla izin vermemek gerekir.

ALİ KAYA (DEVİRİMCİ SENDİKACI)

Gece ayakta: Çelişkili bir hareket

Paris'teki Gece Ayakta girişimleri, İş Yasası'na karşı 31 Mart'ta gerçekleşen genel mücadele hareketinin akşamında Cumhuriyet Meydanı'nın işgali ile başladı. O günden beri yüzlerce ve bazen de binlerce kişi gelip bu meydanda tartışıyor, genel toplantılar tertipliyor, konferanslara katılıyor, düzen karşıtı filmler izliyor, kendi aralarında konuşuyorlar...

Bu gibi girişimler başka diğer kentlerde de görüldü. Her ne kadar Cumhuriyet Meydanı birkaç defa polis tarafından boşaltılmış olsa da, her defasında akşamları yine meydan işgal edildi. Meydan işgalilerine katılım sayısı oldukça sınırlı olsa da, medya bu yasaya karşı yapılan ve yüz binlerce kişinin katıldığı eylemleri, gençlerin sendika konfederasyonlarının örgütlediği kitlesel yürüyüşleri ve bir sürü işyerindeki grev ve eylemleri göstermeyip, daha çok meydan işgallerini ön plana çıkardı.

Gece Ayakta hareketi şu ana kadar temel olarak öğretmenler, üniversite hocaları, tiyatro ve sinema çevreleri, genç liseli ve üniversiteli öğrencilerden oluşuyor. Bu hareketin başını çekenlerden birisi olan Merci Patron filminin yapımcısı Francois Ruffin, katılımcıları şöyle tarif etti: "Cumhuriyet Meydanı'nı işgal edenler genellikle benim mensup olduğum sınıfa aittir. Bunu bir ön yargı veya aşağılamak anlamında değil, katılanların fazla güvenceli konumları olmayan küçük burjuvalar olduğuna vurgu yapmak için söylüyorum." Hükümetin uyguladığı siyaset ve İş Yasası ile buna benzer olumsuz uygulamalardan dolayı tepkili olan bu çevreler, var olan protesto hareketine kendi yöntemleriyle katılıp hükümet projesine karşı olan bu harekete destek veriyorlar. Bu da güzel bir şeydir.

GELENEKSEL PARTİLERE TEPKİ, BÜTÜN SİYASİ HAREKETE TEPKİ Mİ?

Ancak Gece Ayakta hareketi, emekçi-

lerin çıkarlarına zıt olan fikirleri de savunuyor. Her ne kadar İş Yasası'ndan Olağanüstü Hal Yasası'na, çevre sorunlarından tutun da anayasanın yeniden yazılmasına kadar bir sürü konuyu gündeme getiriyor olsalar da, tüm partilere ve örgütlere ve de 'yenilik gerekli' iddialarıyla tüm siyasetlere karşı çıkıyorlar. Gece Ayakta'nın yaptığı tüm tartışmalarda bir partiye mensup olduğunu söylemeye veya somut siyasi bir fikir belirtmeye kesinlikle izin verilmiyor. Toplumun değişmesi gerektiği konularına değinildiğinde ise, bu konuda tek söylenen şey şu oluyor; "her kişi her şeyi yeniden icat edecektir."

İktidara şimdiye kadar gelen partiler olsun, iktidara gelmeyi hayal edenler olsun, kapitalistlerin çıkarlarına hizmet ediyorlar ve bu yüzden insanların midelelerinin bulanması gayet normaldir. Ama sömürülenler için örgüt ve parti mutlaka gereklidir. Tüm mevcut partiler burjuvaziye hizmet ediyorlar. Halbuki emekçilerin bir tane bile öz partileri yok. Parti fikrine tümüyle karşı çıkmanın somut anlamı şudur: "Sömürülenlerin kendi siyasi çıkarlarını savunacak bir parti oluşturmalarına karşıyız."

Burjuvazi bir sürü kurum aracılığıyla toplumu hakimiyeti altında tutuyor. Örgütlere ve siyasete karşı olmak, kesinlikle

burjuvazinin hakimiyetine karşı bir tehdit oluşturmuyor. Hatta şu anda iktidarda olan çevrelerin varlığına karşı hiçbir tehdit oluşturmuyor. En çok yıpranmış siyasetçiler bile düzeni ve siyasi partileri "eleştiren" laflar edip kendilerini yeniden değerli göstermeye çalışıyorlar. Örneğin yıpranmış bir sürü çevreci, muhalif sosyalist parti lideri; Melançon (Sol Muhalefet Partisi), Pierre Laurent (Komünist Partisi) Gece Ayakta'yı bir veya birkaç defa ziyarete gelip bu hareket onları da temsil ediyor imajını yaratmaya çalıştılar. Hatta sağcı Cumhuriyetçiler Partisi liderlerinden biri olan Nathalie K. Morizet hiç çekinmeden şunu söyleyebildi: "Cumhuriyet Meydanı'na gitmeli, orada gündemdeki sorunları dile getiren kuşakla görüşmek gerekli." Morizet şu anki siyaset biçiminden "memnun olmadığını" da söyleyip, neredeyse tüm bu olanlar onun da meşguliyetiymiş gibi bir intiba yaratmaya çalıştı.

REFORMİZMİ AKLAMAYA GEREK YOK

Eğer Gece Ayakta hareketi "siyaset karşıtı" temellerde büyüyen bir kitle hareketine dönüşürse, bu hareket olsa olsa reformist bir hareket olacak ve "yeni" bir şeymiş gibi piyasaya sürülecek. Sonuç

olarak burjuva partilerinin eski uygulamalarını yeni diye takdim edecek. 2011 yılında İspanya'da, "Öfkeliiler" hareketi önemli bir kitleselliğe ulaşmıştı ve sonunda reformist bir parti olan Podemos kurulmuştu. Bilindiği gibi Podemos şu sıralar hükümete katılmak için pazarlıklar yapıyor. İşte bundan ders çıkarmak gerekiyor.

Aslında Gece Ayakta hareketi hiç de emekçilere hitap eden bir hareket değil. Çünkü emekçiler gündüz işyerlerinde çalışıp tüm gece farklı konularda yapılan tartışmalara katılabilecek bir konumda değiller. Emekçiler, patronların ve hükümetin lehine olan güçler dengesini değiştirmek için sadece işyerlerinde, yaşadıkları semtlerde bir araya gelip harekete geçme olanaklarına sahipler.

Diğer yandan, sömürülenlerin ihtiyaç duyduğu devrimci bir partiyi inşa etmek gerekiyor. Bu parti elbette emekçilerin ortak çıkarlarını savunmalı, burjuvazinin çıkarları için hazırlanan dolaplara ve düzenbazlıklara katılmamalı. Zira gerçek bir toplumsal dönüşümü, yani toplumsal bir devrimi ancak ve ancak devrimci bir komünist parti önderliğinde savaştan işçiler gerçekleştirebilir.

ALİ KAYA (DEVİRİMCİ SENDİKACI)

Yunanistan parlamentosu yıkım programını onayladı

Yunanistan parlamentosu yeni bir sosyal yıkım saldırısına daha imza attı. "Tasarruf paketi" adı altında gündeme gelen, gelir vergisine zam ve emeklilik harcamalarında kesinti öngören yeni yasa, 8 Mayıs günü parlamentoda onaylandı.

Yasayla beraber, emeklilik ödemelerinde kesintiye gidilecek, bazı emeklilik fonları birleştirilecek, sosyal güvenlik

primi arttırılacak ve orta ile yüksek gelir seviyesindekilere vergi zammı getirilecek.

EMEKÇİLER TEPKİLİ

Saldırısı yasası gündeme geldiğinden bu yana tepki gösteren Yunanistanlı işçi ve emekçiler, eylemlerini geçtiğimiz günlerde yapılan genel grevlerde kitle-

sel olarak sürdürmüşlerdi.

8 Mayıs günü de yasa parlamentoda görüşüldüğü sırada Atina'da eylem yapıldı. 'Kemer sıkma' politikalarına son verilmesini isteyen emekçilerle polis arasında çatışmalar yaşandı.

SYRIZA HÜKÜMETİ AB'NİN EMRİNDE

Sol-sosyalist vaatlerle hükümet olan Syriza hükümeti, AB ile arasında devam eden görüşmeler kapsamında yeni bir "kurtarma paketi" için sosyal yıkım sal-

dırlarını sürdürürken, son yasayla Brüksel'de yapılacak zirve öncesinde AB emperyalistlerine göz kırptı.

Euro Bölgesi Maliye Bakanları da Pazartesi günü Brüksel'de yapılacak toplantıda Yunanistan'ın 'kapsamlı reform paketleri ile ülkenin kamu borcunun sürdürülebilirliğini' ele alacaklarını duyurdu.

Brüksel'deki zirvede, Yunanistan'a kurtarma paketi verilip verilmemesi görüşülecek.

Emperyalist nüfuz mücadelesi kızışırken...

Ortadoğu'daki gelişmeler ve ilk sonuçları

D. Yusuf

Emperyalistler arası hegemonya savaşı yeni boyutlar kazanarak, her geçen gün daha da kızışıyor. Tüm emperyalist büyük devletler Ortadoğu'dadırlar. Deyim uygunsu adeta bölgeye demir atmışlardır. Sürekli askeri üslerini tahkim ediyorlar ya da yeni üsler inşa ediyorlar. Tek hedefleri var; Ortadoğu'nun geleceğini kendi çıkarları temelinde yeniden şekillendirmek. Özetle, Ortadoğu gitgide kızışan hegemonya kavgasının ana sahnesi olmaya devam ediyor.

Güçler dengesindeki dalgalanmaların seyrine bağlı olarak değişen, bir kızışıp bir durulan bu kavga, günümüzde Suriye üzerinden cereyan ediyor. Planlar önce Suriye üzerinden sınanıyor. Bilek güreşine önce burada giriliyor. Kısacası Suriye ABD, AB ve Rusya'sı ile tüm emperyalist güçlerin bugünkü av sahasıdır. Ve Suriye'deki tüm gelişmelerin seyri ve sonuçları söz konusu bu güçler için hayattır. Suriye'nin geleceğinin ne yönde ve kimin çıkarları temelinde şekilleneceği sorunu, Ortadoğu'nun hangi yönde ve hangi emperyalist güç ya da güçlerin çıkarını ifade edeceğinin de göstergesi olacaktır. Bölgedeki bunca hercümerç içinde Suriye'nin her daim gündemde olması bundandır.

Sadece emperyalist müdahaleler değil, tüketici iç savaşlar ve toplumsal çalkantılar da bölgenin ve Suriye'nin gerçeği olmaya, gündemdeki yerini korumaya devam ediyor. Irak'ta, Suriye'de, Yemen'de iç savaşlar ölüm, acı ve yıkım kusmayı sürdürüyor. Bugünkü koşullar var olduğu sürece de bu böyle kalacaktır.

Bir yandan emperyalist müdahaleler ve nüfuz kavgaları, öte yandan bu toplumsal çalkantılar ve iç savaş biçiminde süren vekalet savaşları, bölgede öteden beri var olan statükoyu alt üst etmiş bulunuyor. Irak ve Suriye'de eski statükodan eser kalmamıştır. Her iki ülke de fiilen üçe bölünmüştür. Gerçek şudur ki şimdi çanlar Türk sermaye devleti için de çalmaktadır. Onun da statükosu sallantıdadır, çok aşınmaya başlamıştır ve değişmeyi dayatmaktadır. Sermaye devletinin çilginca sağa sola saldırması, soykırımlarda ve katliamlarda sınır tanımaması da bundandır.

Sınırların da hükmü yoktur artık. Geçmişte bölge devletleri çok zorunlu olmadıkça sınır ötesine taşmak, herhangi bir operasyona girişmek gibi bir icraata baş vuruyorlardı. Bu, başka bir devletin toprak bütünlüğüne dönük bir girişim olarak nitelenir, sert bir notaya muhatap

kalırdı. Şimdi sınırlardan geçişler olağan işler haline gelmiştir. Türk sermaye devleti PKK'ye dönük kirli savaşı bölgeye de taşımıştır. Güneyli güçlerin de izni ve onayı ile Kandil'i bombalama adına Güney Kürdistan'a operasyon üstüne operasyon gerçekleştiriyor. Irak merkezi hükümetinden izinsiz olarak, "İŞİD'e karşı operasyon" yalanı ile Başika'ya sızıyor. Suriye sınırında kazık çakmış olup, korkulu rüyası olan Rojava'ya dönük saldırılar, tertip ve provokasyonlar düzenliyor. Tüm bunları İŞİD adlı cinayet şebekesi ve benzeri çetelerin sınırlardan geçişleri tamamlıyor.

Hiç kuşkusuz Türk sermaye devleti, İran, Irak ve Suriye, her şeye rağmen eski statükonun devamından yanalar. Fakat koşullar öyledir ki artık ne yapılsa da eski statüko dikiş tutmayacaktır, çünkü sürdürülemez hale gelmiştir. Bunu bu devletlerin kendileri de görmeye başlamışlardır. Ortadoğu'da kartların yeniden karılmakta olduğunu, haritaların yeniden çizileceğini, emperyalist tüm büyük devletlerin de bu amaçla bölgede kamp kurduklarını biliyorlar. Bu bilinçle, haritanın ilk değişeceği ülke olan Suriye'nin ve tüm bir bölgenin geleceğinde söz sahibi olmasalar bile, kendilerine uygun bir yer edinme çabası içindedirler. Bu çerçevede emperyalist efendilerine her türlü ödünü veriyorlar, yeni kirli ve karanlık ilişkilere giriyorlar, bunun ifadesi anlaşmalar yapıyorlar. Bu konuda ilke tanımlar;

ağababaları ile ve de kendi aralarında kirli ve karanlık ilişkiler kurmayı, her türlü kirli yol ve yöntemle başvurmayı ve ahlaksızlığı mübah görüyorlar. O kadar ki Suriye ve sermaye devletinin son günlerdeki yakınlaşma örneğinde olduğu gibi, çıkarları zıt ve düne kadar düşman devletlerken, birden flörte başlıyorlar.

DEĞİŞEN GÜÇ DENGELERİ, DEĞİŞEN KOŞULLAR, EMPERYALİSTLERİN YENİ PLAN VE HAMLELERİ

Halihazırda dünyada gittikçe görünür hale gelen bir hegemonya krizi var. Tek kutuplu dünya epeydir yerini çok kutuplu dünya gerçeğine bırakmıştır. ABD artık tek başına tartışmasız egemen güç değildir. Artık dünyayı tek başına bir güç yönetmiyor. Dünyada ve Ortadoğu'da da durum bu minvaldedir. Bölge boydan boya bir kriz, iç savaş ve savaşlar coğrafyasına dönüşmüştür. İstikrar sağlanamıyor, her müdahale yeni bir krize yol açıyor, krizi daha da derinleştiriyor, yönetilemez hale getiriyor. Tek başına bir güç, krizi ya da krizleri yönetemiyor.

Şöyle ki, emperyalist cephede de hesaba katılan önemli bazı değişiklikler var. Koşullar eskisi gibi değil. Örneğin eskiden Ortadoğu ve birkaç istisna hariç bu coğrafyadaki çoğu ülke ABD'nin doğal etkinlik alanı sayılıyordu ama şimdi değil. Şimdi ABD yine her yerde, yine hiçbir uluslararası kural tanımadan oraya buraya girip çıkıyor, üslerini tahkim edi-

yor. Türkiye'de, Irak'ta, Yemen'de, şimdi de Rojava'da yeni üsler inşa ediyor. İŞİD'e karşı mücadele aşağılık yalanı ile oraya buraya özel kuvvetler gönderiyor. Suriye'nin ve Rojava'nın geleceği konusunda duyduğu endişelerden hareketle ve güvence olsun diye son günlerde Suriye'ye gönderilen 250 kişilik özel askeri güç, keza biri Kobane'nin güneyindeki Tişrin barajı çevresinde ve diğeri yine Kobane'nin güneyindeki Gerbişk Köyü'nde olmak üzere iki yeni üs kurması bunun yeni örnekleridir. Bunlar ABD emperyalizminin bölgede Rusya lehinde değişen güç dengesini kendi lehine değiştirmek, Rusya'nın bölgeye hızlı girişi ve hamleleriyle ABD'nin bir parça kaybettiği inisiyatifini yeniden ele geçirme gayretlerinin ifadesi yeni hamleleridir.

ABD'nin, koşulları kendi lehine değiştirmek, bölgenin, Suriye'nin ve beraberinde de Rojava'nın geleceğinde tayin edici konumdaki güç olmak amacı ile başvurduğu başka önlemler de var. Biri Kürt sorununun, somut olarak da Rojava sorununun geleceğini belirleme, bunu karara bağlama adına peş peşe yapılan, ama dikiş tutmayıp anında dağılan Cenevre I, II ve III görüşmeleri manevrasidir. Açıkçası ABD şimdilik Rusya ile kesin ve cepheden kapışmayı zamansız görüyor ve zamana oynuyor. Kürt sorunu, Kürt halkının acıları, yaşadığı yıkımlar, talep ve özlemleri gerçekte ABD'nin zerrece umurunda değildir. Bu manevra-

lar tastamam bir aldatmaca, oyalamaca, zaman kazanma amaçlı manevralardır. ABD, halkları ve de rakiplerini oyalayarak yeni planlar yapıyor, mevzilerini tahkim ediyor. Bir yandan da Türk sermaye devleti ve Suudi gericiliği gibi kendisine her zamankinden muhtaç durumda olan işbirlikçilerini birer provokatör olarak kullanıp, Rusya'yı ve Suriye rejimini yıpratmaya çalışıyor, taciz edip hata yapmaya zorluyor.

Rojava konusunda inisiyatifi elden çıkarmak, ABD'nin önemli bir korkusudur. YPG ve YNK'nin Rusya'ya yaklaşmasını engellemek, hem de stratejik müttefiki Türk sermaye devletinin sürekli tacizlerine rağmen onlarla ilişkilerini korumak için sergilediği tutum bunun ifadesidir. Öteki kirli bir manevrası da eğit-donat çabalarını her defasında boşa çıkartan "ılımlı muhalifler" olarak nitelediği çetelerle yeniden kurduğu ilişkilerdir. Her şeye rağmen bu çeteleri Rusya, İran ve Suriye'ye karşı kullanmak üzere yedekte tutuyor. Onlar aracılığıyla sürdürdüğü vekalet savaşları ile rakiplerini yıpratmaya devam ediyor. Bu çeteleri imha amaçlı Rus hava saldırılarına şiddetli tepki vermesi işte bu nedenledir.

ABD ve müttefiklerinin çok ama çok büyük korkularından biri de Halep ve çevresinin Suriye rejiminin eline geçmesi ihtimalidir. Suriye rejim güçleri, Rusya'nın hava desteğinin de yardımı ile burayı ele geçirirse eğer, bu, bu cephe için son derece önemli bir kazanım olacaktır. Bu, sadece ticari ve sınai bir merkez olması nedeniyle elde edilecek olan bir kazanım değil, ABD ile birlikte İsrail ve batılı emperyalist ittifaka, yani Rusya, İran ve Çin eksenini karşıtı koalisyonla vurulmuş ağır bir politik ve moral darbe olacaktır. Bu, benzer biçimde Rojava cephesinde, yine Rusya'nın hava yardımı ile YPG'nin bir petrol bölgesi olan Deyrizor ve stratejik konuma sahip Azeze doğru ilerlemesi ile birleşirse eğer, daha büyük darbe niteliği taşıyacaktır. Suriye cephesinde Esad kartını oynayamaz hale gelen ABD, burada da Kürt kartını elinde tutamayacaktır. Koşullar önemli ölçüde Rusya lehine dönecektir.

Sonuç olarak, ABD hiç değilse bugün için Rusya'sız adım atmakta zorlanıyor. İster istemez onu hesaba katıyor. Şimdilik Cenevre ve başka manevralarda birlikte mesai yapmakta yarar görüyor. Zira bu ona barışçıl ve çözümden yana bir güç maskesi olacaktır, ki günümüzde ABD'nin buna ihtiyacı var.

DOĞRUDAN ÇATIŞMAYI ERKEN BULUYORLAR, ORTAK ÇIKARLAR TEMELİNDE ANLAŞMAKTA YARAR GÖRÜYÖRLER

ABD'nin Rusya'yı dikkate alması elbette sadece bir zaman kazanma manevrası olmaktan ibaret değildir. Bir kere Rusya, Suriye'ye oldukça hazırlıklı ve hızlı girişi ile etkili olmuştur. Hava operas-

yonları ile IŞİD ve El Nusra gibi çetelere vurduğu darbeler, yine varlığı ile Suriye rejiminin moral bulup, Rus hava desteğinin de sağladığı imkanlarla bir çok yerde ilerlemesi, kimi yerleri bu çetelerden arındırıp kendi kontrolüne alması gibi kısa süreye sığdırdığı icraatları ile prestij kazanmıştır. Gerçek şu ki Rusya, ABD'den farklı yaklaşımları ile Kürtleri de etkilemiştir. Yani ABD'nin attığı ya da atacağı kimi adımlarda Rusya'yı hesaba katması boşuna değildir.

Elbette ki ABD ve Rusya emperyalistlerinin çıkarları örtüşmüyor. Tam tersine Kafkasya'da, Ortadoğu ve Suriye'de iki rakip güçtürler. ABD'nin dünya egemenliği mücadelesinde birinci dereceden rakibidir Rusya. Her an çatışma halinde dirler. Ve eninde sonunda dolaysız olarak kimin hegemon güç olacağı kavgasına tutuşacaklardır. Bunu ikisi de bilmektedirler. Hazırlıklarını buna göre yapmaktadırlar. Her ikisinin de farklı müttefikleri var. Ve nihayet Suriye, Rojava ve tüm Ortadoğu'nun geleceğinin kendi çıkarları temelinde şekillendirilmesi her ikisinin de başlıca amacıdır. Yeni harita çiziminde halihazırdaki müttefiklerin gözetilmesi de buna dahildir.

Ancak kimi gerçekler var ki her ikisi de bunu görmekte, kabul etmekte ve buna göre tutum belirlemektedirler. Sözgelimi, Irak gibi Suriye de fiilen üçe bölünmüş durumdadır. Bunlardan biri Suriye rejiminin kontrolünde olan bölgedir, biri Kürtlerin fiili özerk bölgesi Rojava ve diğeri de henüz sallantılı olsa da, IŞİD, El Nusra, Ahrar u Şam çetelerinin yerleşkesi olarak düşünülen "Sunniistan" bölgesidir. Elbette ki, başta Suriye rejimi olmak üzere, bölgenin diğer sömürgeci devletleri (Türk sermaye devleti, İran ve Irak) eski statükodan yanadırlar. Çünkü bugünkü bölünme kendileri için bir tehdit ve tehlikedir. Nedir ki, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, eskisi gibi kalmayacaktır. Deyim uygunsa geri dönüş ihtimali

sıfıra yakın bir ihtimaldir. Statükonun yeniden belirlenmesi, aynı anlama gelmek üzere, bugünkü fiili oluşumları tanımak yoluna gidilmesi hem bir zorunluluktur hem de daha akılcı olacaktır.

ABD şimdilik buna yanaşmıyor görünüyor. Türk sermaye devleti başata gelmek üzere, Suriye, İran ve Irak gibi bölge devletleri de böylesi bir gelişmeyi kabul etmiyor, meşru görmüyor. Fakat bunu ve genelde Ortadoğu'nun geleceğini belirlemede tayin edici olan, ABD ve Rusya'nın tutumu olacaktır. Müttefikleri elbette ki buna önce direneceklerdir. Yıllardır alışık oldukları statükonun bir anda değişmesini sineye çekmelerini onlardan beklemek, sorunu fazlasıyla basitleştirmek olur. Fakat zaman içinde ağababalarının da telkinleri ile yeni durumu kabullenmeleri büyük ihtimaldir.

Kuşkusuz ki bazı ödümler karşılığında olacaktır bu. Güney Kürdistan macerası bunun iyi bir örneğidir. Bilindiği gibi Türk sermaye devleti bu oluşuma da önce çok şiddetli tepki vermiş, ancak zaman içinde ABD'nin iknası sonucu Güney'deki fiili Kürt devleti gerçeğini kabul etmek zorunda kalmıştır. Şu sıralar en dostane ilişkiler içinde olduğu yerin Güney'deki federe Kürt devleti olması bu anlamda manidardır. ABD'nin yanıltıcı açıklamalarının ise bir kez daha bir belirleyiciliği yok. O, Irak'ta olduğu gibi Suriye'deki fiili bölünmeyi de kendisine dert etmeyecektir, çıkarlarına çok ters bir gelişme yoksa eğer. Bütün sorun bu oluşumların, ABD çıkarlarına uygun olup olmadığıdır.

ABD, halihazırda, bu konuda sadece kendisinin kararlaştırıcı olamayacağını, yanı sıra Rusya'ya da ihtiyaç olduğunu düşünüyor. Bu nedenle, bu fiili bölünmeyi kabul etmesi ve ortak çıkarları temelinde onay vermesi için ikna etmeye çalışıyor. İkili ilişkilerinde, diğer sorunların yanı sıra, bu hususun da masaya yatırıldığı, tartışıldığı muhtemeldir.

Gelişmeler bugün için bu yönde seyretmektedir. Ancak süreç hala belirsizlik-

lerle doludur. Her şeyden önce bölge son derece kaygan bir bölgedir. Fay hatları çok kırıktır. Sürekli yeni enerjiler biriktirmektedir. Yeni çalkantılar sürpriz olmayacaktır. Dolayısıyla Suriye ve genelde de Ortadoğu'nun geleceğinin ne yönde ve hangi gücün ya da güçlerin istediği biçimde belirleneceği tam olarak bilinemez. Bunun için hala zaman ve yeni verilere ihtiyaç var.

Suriye ve dahası da Ortadoğu'daki gelişmeleri, seyrini ve sonuçlarını, bu anlama gelmek üzere, Rojava ve genelde de Kürt sorununa ilişkin gelişmeleri, seyrini ve geleceğinin ne yönde olacağını birbirinden ayırmak mümkün değil. Tümü birbirine bağlıdır ve bir bütünlük oluşturmaktadırlar. Suriye'nin geleceğini belirlemek demek, niteliğinden bağımsız olarak, aynı zamanda Rojava'nın geleceğini de belirlemek demektir. Öte yandan şu da tartışmasız bir gerçektir ki bölge devletleri gelinen yerde düne kadar kendi iç sorunları olarak niteledikleri sorunları tek başına çözemiyorlar. Bunlardan kaynaklanan krizleri tek başına da yönetemiyorlar. Zira söz konusu bu sorunların her biri artık her devletin kendi iç sorunu olmaktan çıkmıştır. Bölge ve hatta uluslararası sorunlar haline gelmiştir. Çözümlerini de bu düzeyde dayatmaktadırlar. Şimdi uluslararası platformların gündemindedir. Artık artan ölçüde uluslararası platformlarda tartışılıp karara bağlanmaya çalışılmaktadırlar. Buna, bölgenin en yakıcı sorunu haline gelen ve gitgide öne çıkıp tüm ağırlığıyla çözümünü dayatan Kürt sorunu da dahildir.

Son olarak "Rojava sorunu ve genelde Kürt sorunu cephesinde hangi gelişmeler yaşanmaktadır? Süreç hangi yönde seyretmektedir? Kürt halkını çözüm adı altında olası ne gibi tehlikeler ve tuzaklar beklemektedir? En önemlisi de bölge işçi sınıfının ve halklarımızın çıkarlarına uygun köklü, kalıcı ve gerçek çözüm nedir?" vb. sorulara başlı başına bir diğer yazıda değineceğiz.

Hapishanelerde baskılar artıyor!

Birçok hapishaneden Adalet Bakanlığı'ndan gelen yeni bir genelge uyarınca tutsakların yaşamsal ihtiyaç malzemelerinden bir dizi haklarına kadar kısıtlamaların getirildiği, fiili saldırıların yaşandığı haberleri geliyor. Böyle bir genelgenin olup olmadığı bile ayrı bir tartışma konusu iken, tüm bu yaşanan süreçler, tıpkı Ulucanlar, 19-22 Aralık katliamlarının öncesi gibi; "hapishanelere hakim olamıyoruz", "hapishanelerde güvenlik zaafiyeti var" vb. demagojik söylemler eşliğinde tutsakların var olan haklarına saldırarak gerçekleştirdikleri katliamların ön süreçlerine benzer bir hazırlığı da akla getiriyor.

Bunun son örneklerinden birisi de Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanmaktadır. Bir süredir sürgün sevklerin yaşandığı hapishanede şimdi de müdürler aracılığıyla devrimci tutsaklara, bu güne kadar kantinden parayla satın alınmış olunan yaşamsal malzemelerin hücrelerden toplatılacağı bildirilmektedir.

Kişi başına tek nevresim takımının verileceği, hücre başına tek leğen, tek çekpas sopası (75 santimetreye düşürülerek), tek kova verileceği, poşet, naylon, peynir, yoğurt, dondurma kapları gibi plastik malzemelerin ve günlük gazetelerin hücrede bulundurulmasına izin verilmeyeceği, 5 litrelik içme sularından bir tane ve ancak boşalanı iade edildiği takdirde verileceği gibi yeni uygulamalardan bahsediliyor. Tüm bu uygulamaların zaten ağır tecrit koşullarında kalan tutsakların yaşamlarını daha çekilmez

kılmaktan ve üzerlerindeki baskıları arttırmaktan öteye hiçbir amacı olmadığı açıktır. Öyle ki kantinde kırtasiye malzemesi olarak satılan "daksilin" bile birden "güvenliği" tehlikeye düşürdüğü gerekçesiyle satışının yasaklanmış olmasının başkaca hiçbir mantıklı izahı yoktur.

Öte yandan devrimci tutsakların kamera tacizine izin vermeyeceklerini bugüne kadar ilan eden söylem ve pratiklerine rağmen, yaşanacak gelişmelerin önden bilinmesi ve tahmin edilmesine rağmen şimdi yeniden hücrelere kame-

raların takılacağına söylenmesi açıkça bir provokasyon girişimidir. Sincan'daki devrimci tutsaklar olarak kamera tacizine izin vermeyeceğimizi gerek Asliye Ceza Mahkemeleri'nce açılan davalara ve "cezalara" gerekse de "disiplin cezalarına" rağmen bugüne kadar göstermiş olduk.

Bununla birlikte yıllarca hücre değişikliği taleplerimize "yer yok" vb. mazeretler üreterek olumsuz yanıt veren hapishane idaresi şimdi hücreleri zorla ve istemlerimiz dışında değiştireceği tehdit-

lerini savurmaktadır. Böylelikle hem blok ayrımı nedeniyle bizlerin sohbet hakkı vb. haklarını gasp edecek hem de tecriti koyulaştırarak kısıtlı olan iletişim imkanlarımızı da koparmaya çalışacaktır.

Bu konuda dışarıdaki kamuoyunun da duyarlılığını ve desteğini bekliyor, bu vesileyle sesimizi sizler aracılığıyla duyurmuş oluyoruz.

"Devrimci irade teslim alınamaz!"

**SINCAN 1 NO'LU F TİPİ HAPİSHANESİ'NDEN
TKİP DAVA TUTSAKLARI ADINA ONUR KARA**

25 Nisan 2016

Sincan'da 1 Mayıs ve 6 Mayıs etkinlikleri

TKİP dava tutsağı Onur Kara, Sincan Cezaevi'nde yapılan 1 Mayıs ve 6 Mayıs etkinliklerinin haberini Kızıl Bayrak'a gönderdi.

***

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan TKİP, DHKP-C ve KDÖ dava tutsakları, 1 Mayıs'ı düzenlemiş oldukları ortak bir etkinlikle kutladılar.

Saat 14.00'te başlayan etkinlik açılış konuşması ve 1 dakikalık saygı duruşu ile devam etti. Saygı duruşu esnasında Nazım Hikmet'ten "Güneşi İçenlerin Türküsü" adlı şiir okundu. Ardından tutsaklar hep beraber 1 Mayıs Marşını söylediler. Marşın ardından ise yine işçi sınıfının büyük ozanı Nazım Hikmet'ten "Onlar ki..." adlı şiir okundu. Daha sonra da hep birlikte Avusturya İşçi Marşı ve

Enternasyonal Marşları söylendi.

Marşlar ve şiirler bitince programa, belirlenmiş olan ortak sloganlar atılarak devam edildi. "Yaşasın 1 Mayıs!", "Bijî yek Gulan!", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Kahrolsun emperyalizm, kapitalizm yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz!" sloganlarının atılmasıyla birlikte program sonlandırıldı.

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki komünist ve devrimci tutsaklar her sene olduğu gibi bu sene de 1 Mayıs'ı tarihsel özüne uygun ve Taksim iradesinde somutlaşan kararlılıkla kutlamış oldular. MKP dava tutsakları da (Devrimci Halkın Günlüğü) etkinliğe katılarak destek verdiler.

***

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki komünist tutsaklar 6 Mayıs'ta düzenlemiş oldukları bir etkinlikle Denizler'i andılar. Saat 21.00'de başlayan anma etkinliği açılış konuşması ve Denizler şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile devam etti. Saygı duruşu esnasında Adnan Yücel'den "Biz kazanacağız" adlı şiir okundu.

Saygı duruşunun ardından anma için hazırlanan metin okundu. Denizler'in mücadelesine, '71 devrimci çıkışının anlamına ve komünistlerin bu mirası proleter sosyalizm temelinde bugüne taşıdıklarına dair vurgular içeren konuşma metninin ardından tutsaklar hep birlikte "Şarkışla" parçasını söylediler. "Şarkışla" parçası söylendikten sonra N. Hikmet'ten "Güneşi İçenlerin Türküsü" adlı şiir okundu. Ardından tutsaklar hep birlikte "Unutmadık unutmayız" marşını

söylediler.

Programda marş ve şiir bölümlerinin tamamlanmasının ardından sloganlara geçildi. "Deniz Yusuf Hüseyin ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Deniz Yusuf Hüseyin sürüyor sürececek mücadelemiz!", "Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" atılan sloganlar oldu.

Programın sonunda ise tüm etkinliklerde olduğu gibi tutsaklar hep birlikte devrim şehitlerine zafer sözünü ilan ederek programı bitirmiş oldular. Komünist tutsakların düzenlediği anma etkinliğine siper yoldaşları da katılarak destek verdiler. Devrimci ve komünist tutsaklar bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da devrim şehitlerini anarak, ideallerine, mücadelelerine bağlılıklarını göstereceklerdir.

**SINCAN 1 NO'LU F TİPİ HAPİSHANESİ'NDEN
TKİP DAVA TUTSAKLARI ADINA ONUR KARA**

**İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 43. yılı...
BAŞEĞMEZ DEVRİMCİ TUTUMUyla
KAVGAMIZDA YAŞIYOR!**

**“Türkiye'nin
geleceği çelikten
yoğruluyor;
belki biz
olmayacağız
ama bu çelik
aldığı suyu
unutmayacak.”**

İbrahim Kaypakkaya

